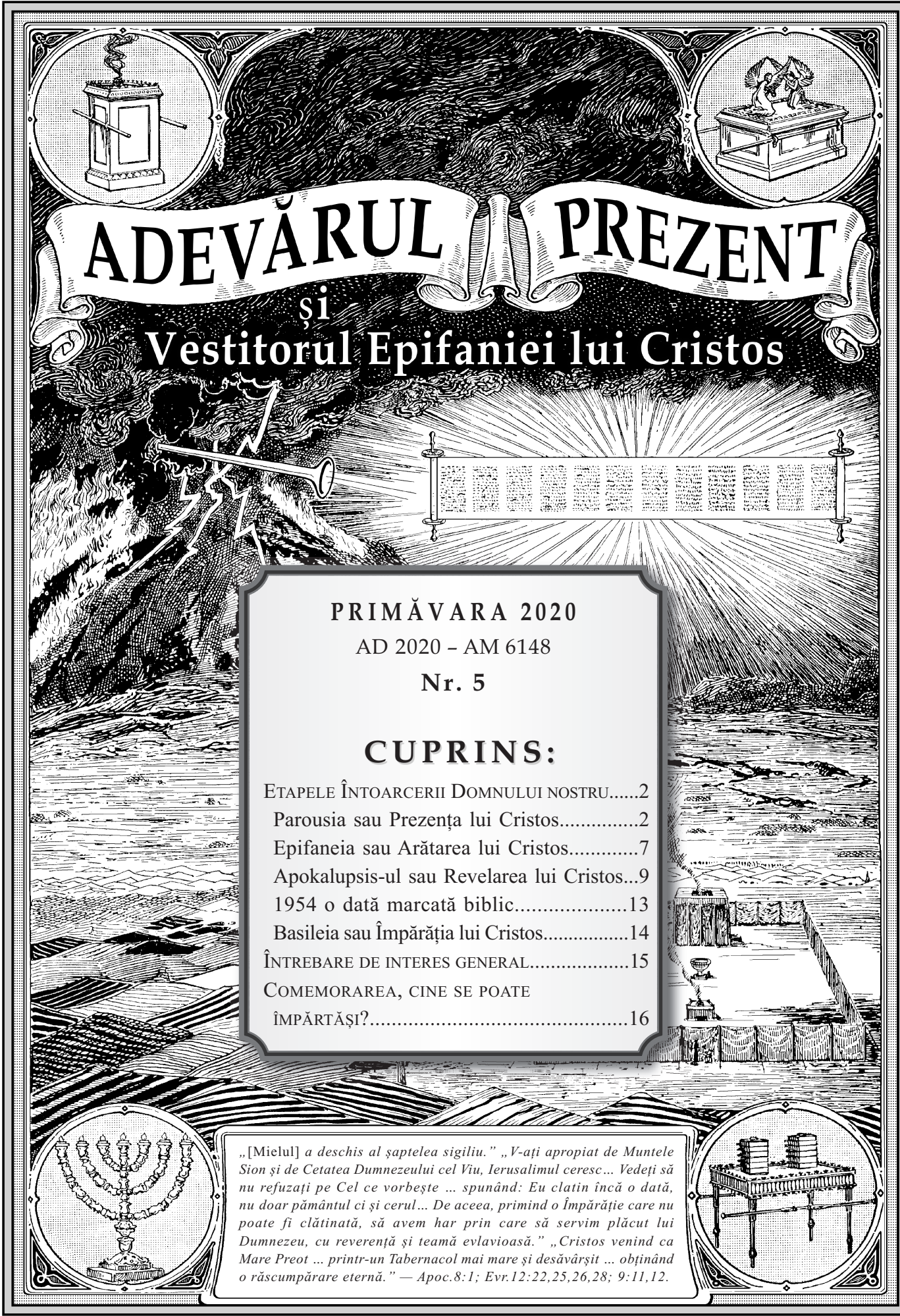

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

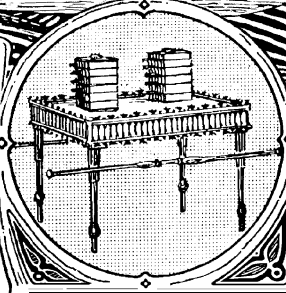
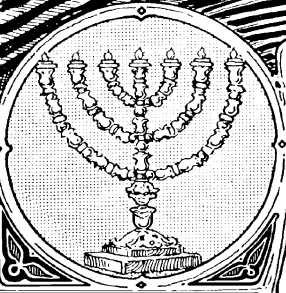
PRIMĂVARA 2020

AD 2020 - AM 6148

Nr. 5

CUPRINS:

ETAPELE ÎNTOARCERII DOMNULUI NOSTRU.....	2
Parousia sau Prezența lui Cristos.....	2
Epifaneia sau Arătarea lui Cristos.....	7
Apokalupsis-ul sau Revelarea lui Cristos...	9
1954 o dată marcată biblic.....	13
Basileia sau Împărăția lui Cristos.....	14
ÎNTREBARE DE INTERES GENERAL.....	15
COMEMORAREA, CINE SE POATE ÎMPĂRTĂȘI?.....	16

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

ETAPELE ÎNTOARCERII DOMNULUI NOSTRU

NU numai scopul și felul întoarcerii Domnului nostru, așa cum este descris, de exemplu, în A 89-116; B 103-172, prezintă un interes profund pentru toți cei „ce iubesc arătarea Lui” (2 Timotei 4:8), ci și etapele prin care înaintează cea de-a Doua Venire a Sa.

² Nu trebuie să așteptăm ca la Venirea a Doua toate profețiile în cauză să marcheze, mai mult decât la Prima Venire, un singur moment deosebit, bogat în evenimente, adică cel al sosirii Domnului nostru. Prima Sa Venire nu a fost marcată de nicio demonstrație neașteptată sau surprinzătoare, în afara ordinii obișnuite a lucrurilor, dar a fost arătată și dovedită prin împlinirea treptată a profeției, care a arătat observatorilor cugetători că evenimentele care trebuiau așteptate atunci urmau să se împlinească la timp.

³ Și așa se întâmplă și la Venirea a Doua: este mai puțin important să descoperim momentul exact al sosirii Sale decât să discernem faptul prezenței Sale după ce El a sosit, tot așa cum la Prima Venire a fost mai puțin important să se știe data exactă a nașterii Sale decât a fost să se recunoască prezența Sa după

ce El a fost deja prezent (Ioan 1:26). Când examinăm Venirea a Doua, actul venirii și momentul sosirii sunt prea frecvent accentuate, în timp ce ar trebui să fie ideea unei perioade de prezență, așa cum a fost Prima Venire. Momentul precis la care începe această prezență ar părea deci mai puțin important, iar scopul și lucrarea Sa pe parcursul perioadei prezenței Sale ar primi o atenție mai mare.

⁴ Fiindcă acei care sunt „vegheatori” (Matei 24:42; Marcu 13:37) nu sunt slujitori nepăsători, neglijenți, indiferenți ai Regelui, ei cercetează Scripturile cu privire la acest subiect precum și cu privire la altele, și drept urmare ei discern că patru cuvinte grecești diferite, și anume *parousia*, *epifaneia*, *apokalupsis* și *basileia*, sunt folosite pentru a indica cele trei etape diferite ale Venirii a Doua a Domnului nostru. Să examinăm acum aceste cuvinte grecești și cum sunt folosite ele în Scripturi în legătură cu Venirea a Doua.

PAROUSIA SAU PREZENȚA LUI CRISTOS

⁵ Aproape toate dicționarele grecești și erudiții greci se unesc cu ideea că cuvântul *parousia* înseamnă prezență, așa cum se poate vedea, de exemplu, din nota marginală, „greacă, prezență”, în Versiunea Engleză și Versiunea Americană Revizuită, oriunde apare cuvântul *parousia* și nu este redat „prezență” în text (de exemplu, 1 Corinteni 15:23; Matei 24:3, 27, 37, 39); cuvântul „venire” ca traducere adecvată a cuvântului *parousia* a fost exclus din traducerea lui Rotherham (a se vedea și nota de la Apendice la pag. 271, ediția a treia), din Noul Testament Numeric al lui Panin și din Traducerea Literală a lui Young, toate redând uniform cuvântul *parousia* prin „prezență” în fiecare din cele 24 de apariții ale sale; precum și din *The Emphatic Diaglott* și din traducerea lui Fenton, care de asemenea redau cuvântul *parousia* prin „prezență” (de exemplu, în Matei 24:3, 27) etc. Chiar și King James Version [Versiunea Regele Iacov, n.e.] uneori redă corect cuvântul *parousia* prin „prezență”, după cum se poate vedea în 2 Corinteni 10:10 și Filipeni 2:12.

⁶ Cuvântul *parousia* este derivat din participiul feminin (*parousa*, fiind prezent) al verbului grecesc *pareimi*, adică eu sunt prezent. Prin urmare, substantivul *parousia* înseamnă prezență și aceasta în orice loc în care apare în Noul Testament. Cuvântul *parousia* nu înseamnă venire sau apropiere, ca și cum cineva ar fi pe drum, ci mai degrabă rămânerea într-un loc după sosirea cuiva acolo – o aflare în preajmă în sens de prezență ca fiind distinctă de absență (a se vedea, de ex. Filipeni 2:12, unde Apostolul Pavel pune în contrast *parousia* sa, prezența sa, cu *apousia* sa, absența sa). Nici nu înseamnă sosire, căci acest lucru presupune acțiunea sau procesul sosirii. Ca să însemne venire în sens de

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de
LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

MIȘCAREA MISSIONARĂ LAICĂ

R. Moldova, or. Chișinău

email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă —

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;

- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea

- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca și hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

apropiere, acesta ar trebui să fie derivat dintr-un alt verb decât *pareimi* (*eu sunt prezent*), de exemplu din *eggizo* (*venire, apropiere*, așa cum este folosit în Luca 21:8 – „timpul *se apropie*”, și în v. 20 – „pustiirea lui *este aproape*” – „*s-a apropiat*”). Iar ca să însemne *sosire*, ar trebui să fie derivat dintr-un așa verb precum *heko* (*sosire*, așa cum este folosit, de exemplu, în Matei 24:14 – „atunci va *veni* sfârșitul”, și în v. 50 – „Domnul aceluia rob va *veni*”). Astfel etimologia dovedește că cuvântul *parousia* înseamnă *prezență*. Erudiții în limba greacă și aceia care întocmesc dicționare ce țin că *parousia* înseamnă *venire* sau *sosire* fac acest lucru în aproape fiecare caz deoarece crezurile lor îi învață că Prezența a Doua a lui Isus durează numai o parte dintr-o zi de 24 de ore.

⁷ Cea mai coaptă erudiție biblică din zilele noastre acceptă în general faptul că prima parte a rămânerii Domnului nostru pe pământ după întoarcerea Sa din cer este secretă, lumea la început nefiind deloc conștientă de ea, numai viitoarea Sa Mireasă știind despre ea prin lumina Bibliei și a semnelor vremurilor (1 Tesaloniceni 5:1-5). Să reținem cu atenție cum în aceste versete ni se arată că perioada Venirii a Doua a lui Isus va fi venit pe furiș peste lumea care nu bănuiește nimic, în timp ce poporul credincios al lui Dumnezeu nu va fi în neștiință de prezența Sa.

⁸ Din descrierile date în Matei 24:23-41 și Luca 17:20-37, conchidem că în această primă etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru activitățile Sale speciale ar fi: (1) adunarea Miresei Sale Alese într-o tovărășie mai apropiată cu Sine prin Spiritul și Cuvântul Său (Psalmul 50:5; Maleahi 3:17; acest lucru este descris ca secerarea Secerișului Veacului Evanghelic în Matei 13:30, 39; Apocalipsa 14:14-16), care pregătește eliberarea ei de pe pământ și glorificarea cu El (Coloseni 3:4); și (2) pregătirea pentru Marea Strâmtorare (Matei 24:21, 22; Daniel 12:1; Luca 17:26-30; 21:25, 26; Apocalipsa 19:11-21), în timpul căreia are loc *epifaneia* sau *apokalupsis*, arătarea sau revelarea Domnului nostru că este prezent în Venirea Sa a Doua – El se revelează pe Sine către lume în calitate de răsturnător al imperiului lui Satan și de întemeietor al Împărăției lui Dumnezeu, și către Marea Mulțime în calitate de curățător și eliberator al ei (Maleahi 3:2, 3; Matei 7:26, 27; 1 Corinteni 3:12-15; Apocalipsa 7:14); de asemenea, El îi dezvoltă pe Vrednicii Tineri ca și clasă pentru locul lor în Împărăție.

⁹ Folosim forma englezească, *Parousia*, pentru a desemna această dintâi etapă secretă a Venirii a Doua a Domnului nostru (în care are loc secerarea Secerișului Veacului Evanghelic), mai ales în contrast cu Epifania (*epifaneia*) sau cu Apocalipsa (*apokalupsis*), timpul de strâmtorare, și cu perioada Împărăției (*basileia*), care o urmează, chiar dacă, după cum vom vedea, Scripturile folosesc uneori cuvântul grecesc *parousia* într-un al doilea sens și unul mai larg, pentru a include nu numai timpul de secerare, ci și timpul de strâmtorare (*epifaneia* sau *apokalupsis*), și de asemenea într-un al treilea sens și

unul încă mai larg, pentru a include nu numai timpul de secerare și timpul de strâmtorare, ci și perioada Împărăției (*basileia*). Un studiu al tuturor pasajelor care folosesc cuvântul grecesc *parousia* cu referire la Venirea a Doua a Domnului nostru va arăta că acest cuvânt este folosit în aceste trei sensuri. Vom examina acum aceste pasaje, citându-le din Versiunea Americană Revizuită și vom înlocui „venirea” cu „prezența”, traducerea potrivită, așa cum este dată în nota explicativă.

PAROUSIA CA PERIOADA DE SECERARE

¹⁰ Mai întâi vom dovedi că cuvântul *parousia* este folosit în anumite pasaje cu referire specifică la perioada în care are loc secerarea Secerișului Veacului Evanghelic, și în timpul căreia lumea ca atare nu cunoaște Prezența a Doua a lui Isus.

¹¹ Matei 24:3: „Spune-ne, când vor fi aceste lucruri? Și care va fi semnul prezenței tale și al sfârșitului veacului?” Din cauza caracterului secret al acestei dintâi faze a Prezenței a Doua a Domnului nostru discipolii au cerut *semnul parousiei* Sale – timpul de secerare (Matei 24:39) – și al sfârșitului [împlinirii] Veacului (Matei 13:39); căci dacă această fază a sa ar fi fost arătată vizibil și public, nu ar fi trebuit niciun semn care să dovedească că a fost introdusă; dacă s-ar vedea ar fi o dovadă sigură că a fost introdusă. Semnul pe care Isus l-a dat drept dovadă, nu pentru ochii firești ai oamenilor, ci pentru ochii înțelegerii credincioșilor Săi veghetori, că prezența Sa a fost introdusă, a fost lumina simbolică a soarelui – Adevărul cu privire la chestiuni religioase și laice, care în tabloul secerișului este secera secerătorului (Matei 24:27, 28, 30, 31; Luca 17:34-37).

¹² Matei 24:27: „Căci așa cum fulgerul iese de la răsărit și se vede [strălucește] până la apus, așa va fi și prezența Fiului omului”. Aici cuvântul grecesc *astrape* este tradus *fulger*, unul dintre sensurile sale; celălalt este *lumină*. Ambele semnificații apar în Biblie și în greaca clasică, așa cum arată Thayer și Liddel și Scott. Ideea de *fulger* cu siguranță nu se potrivește aici, căci *nu este o particularitate a fulgerului să se întindă peste tot cerul, și nici să pornească de la est și să plece tocmai până la vest*. Acesta poate la fel de bine să pornească de la nord, sud sau vest, ori de la orice punct dintre acestea, după cum poate să pornească de la est, și de asemenea poate la fel de bine să meargă în alte direcții decât spre vest; și, de regulă, acesta se întinde doar peste o parte mică a cerului, nu peste întregul cer, după cum s-ar sugera, dacă s-ar avea în vedere fulgerul aici. Cu siguranță, cuvântul *astrape* din Luca 11:36 nu înseamnă *fulger*; căci acesta nu provine nici de la o lampă literală nici de la o lampă figurativă, cea din urmă fiind Biblia pentru noi (Psalmul 119:105). Aici în mod evident acesta înseamnă *lumină*. Cuvântul *astrape*, atunci când este folosit cu referire la înfățișarea îngerului în Matei 28:3, evident înseamnă *lumină* și nu *fulger*; pentru că mișcarea electrică rapidă, și aceea departe de punctul de pornire, este întotdeauna asociată cu

fulgerul, și aceasta nu poate fi identificată cu înfățișarea unui înger așezat, care în acest caz era de o lumină foarte strălucitoare. Aceste trei pasaje arată că *astrape* mai înseamnă și *lumină* în Noul Testament, așa cum înseamnă adesea în greaca clasică.

¹³ Pe de altă parte, *este o particularitate a luminii soarelui să strălucească de la est tocmai până la vest*. De aceea în Matei 24:27 lumina soarelui ca dovadă a prezenței soarelui este folosită ca un lucru asemănător, care ilustrează că Adevărul – lumina figurativă – este semnul – dovada – etapei de început – perioadei de secerare – a Prezenței a Doua a soarelui simbolic, Domnul nostru Isus. Din cauza că această etapă de început a Prezenței a Doua a lui Isus va fi astfel recunoscută doar de ochii înțelegerii, nu de cei ai trupului firesc, Isus i-a prevenit pe credincioșii Săi să nu fie înșelați de cei care, așa cum au făcut anumiți credincioși fanatici timp de mulți ani, le-ar cere să meargă pe anumiți munți sau în deșerturi să-l vadă pe Domnul, și așa cum au făcut și alții, spiritiști, le-ar cere să intre în ședințe („cămăruțe ascunse”) ca să-l vadă pe El la Venirea Sa a Doua (Matei 24:24-26).

¹⁴ Matei 24:37-39: „Și cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și prezența Fiului omului. Pentru că așa cum în acele zile care erau înainte de potop ei mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua în care Noe a intrat în arcă, și nu au știut până când a venit potopul și i-a luat pe toți; așa va fi și prezența Fiului omului”.

¹⁵ *Necredința și ignoranța* în consecință cu privire la potopul care venea, din partea lumii în zilele prezenței lui Noe *înainte de potop*, în timp ce lumea se ocupa de treburile obișnuite ale vieții, sunt aici o paralelă a *necredinței și ignoranței* asemănătoare din partea lumii în timp ce s-ar ocupa de treburile obișnuite ale vieții în timpul Parousiei Domnului nostru, prima zi, „una din zilele Fiului omului”, *de dinaintea strâmtorării* (Luca 17:22). Aceasta este prima etapă a Venirii Sale a Doua; căci prin strâmtorarea etapei a doua (în parte inclusă în Luca 17:26, 27), spre sfârșitul ei, lumea află despre prezența Sa.

¹⁶ Deși comparațiile din Matei 24:37-39 sunt acelea la care se atrage atenția mai sus, acelea din Luca 17:26-30 diferă oarecum de ele. În acest pasaj, spre deosebire de Matei 24:37-39, nu există nicio comparație între *necredința și ignoranța* din zilele lui Noe înainte de potop și acelea din timpul Parousiei înainte de strâmtorare. Mai mult de una din zilele din Luca 17:26-30 nu este implicată direct în Matei 24:37-39, și menționată direct în Luca 17:22, aceea una fiind ziua Parousiei, pe care doreau discipolii să o vadă în timpul vieții lor și nu au văzut-o (Luca 17:22); căci nu ziua de strâmtorare – *epifaneia*, *apokalupsis*-ul – din cele două zile ale Fiului Omului, ci ziua sosirii, ziua secerării Secerișului – Parousia – Fiului Omului, au dorit discipolii să o vadă și nu au văzut-o în timpul vieții lor.

¹⁷ Comparațiile din Luca 17:26, 27 cu diferențele menționate mai sus care sunt între ele și o zi – ziua Parousiei – din Matei 24:37-39 sunt următoarele:

(1) În tip oamenii ocupându-se de treburile obișnuite ale vieții până în ziua în care Noe a intrat în Arcă *înainte de potop*, și în antitip lumea ocupându-se de treburile obișnuite ale vieții până când toată clasa Cristos a intrat în Arca antitipică *înainte de Timpul de Strâmtorare*, (2) venirea potopului și venirea necazului cel mare; (3) distrugerile potopului și distrugerile necazului cel mare. Punctul (1) în antitip a avut loc în timpul *parousiei* din Matei 24:37-39, prima zi din Luca 17:22, 26 și o zi din Luca 17:22; iar punctele (2) și (3) se petrec în timpul *epifaniei* sau *apokalupsis*-ului, a doua zi din cele două, aceea din Luca 17:30.

¹⁸ Al doilea tip, cel al lui Lot *etc.* (Luca 17:28-30), are următoarele comparații: (1) În tip până la foarte puțin timp după ce Lot a părăsit Sodoma, oamenii se ocupau de treburile obișnuite ale vieții, și în antitip până la scurt timp după ce secțiunea Lot a Marii Mulțimi ar părăsi Babilonul simbolic (Apocalipsa 11:8; a se compara cu 17:1-6, 18), chiar înainte de izbucnirea strâmtorării, oamenii din Sodoma antitipică s-ar ocupa de treburile obișnuite ale vieții; (2) Lot părăsind Sodoma în tip, și în antitip secțiunea Lot a Marii Mulțimi părăsind Babilonul; (3) ploaia de foc și pucioasă în tip, și activitatea mijloacelor de distrugere ale Timpului de Strâmtorare în antitip; (4) distrugerea Sodomei și a poporului din ea în tip, și distrugerea Babilonului și a aderenților săi care îl sprijină ca atare în antitip. Observăm că v. 30 dovedește de asemenea că anume în acea zi sodomiții și-au continuat treburile lor obișnuite până când i-a surprins nimicirea, tot așa babilonienii ar continua în ziua *epifaniei* sau a *apokalupsis*-ului („în ziua când Fiul Omului este revelat”) treburile obișnuite ale vieții până când i-ar ajunge nimicirea. Împlinirea este în armonie cu acest lucru; căci nu numai până la sfârșitul zilei Parousiei, 1874-1914, babilonienii și-au continuat treburile obișnuite, ci au stăruit în ele în *epifaneia* sau în *apokalupsis*, până când nimicirea îi surprinde pe fiecare dintre ei. Avem încredere că în paragraful precedent și în acesta, comparațiile din fiecare dintre aceste pasaje în sine, precum și comparațiile și contrastele dintre ele, ies acum în evidență în mod clar.

¹⁹ 2 Tesaloniceni 2:1: „Vă implorăm fraților, referitor la prezența Domnului nostru Isus Cristos și adunarea noastră la El”. Aici în mod evident se face referire la etapa de început a Prezenței a Doua a Domnului nostru: (1) pentru că tesalonicenii fuseseră înșelați să creadă că Domnul se întorsese, și (2) pentru că sf. Pavel continuă apoi să dovedească faptul că Venirea a Doua nu fusese încă instaurată, arătând că un semn premergător, neîmplinit încă, trebuie să apară mai întâi – ridicarea, domnia, revelarea și mistuirea lui Anticrist. Dacă sf. Pavel și tesalonicenii ar fi crezut că a Doua Venire a lui Isus trebuia să fie vizibilă, fără să Îl fi văzut cei din urmă nu ar fi crezut eroarea că aceasta venise deja, iar cel dintâi ar fi apelat la simțul vederii lor ca să le combată eroarea; căci metoda lui sf. Pavel de a le combate părerea ar fi fost foarte

neîndemânatică dacă s-ar fi aplicat dovada vederii; căci mintea lui rapidă și logică ar fi folosit un argument atât de marcant dacă ar fi fost valabil. Faptul că nu folosește un argument atât de notoriu și că recurge la unul mult mai puțin notoriu pentru a combate eroarea, dovedește că acest argument nu era valabil.

²⁰ Astfel am dovedit că în Matei 24:3, 27, 37-39 și în 2 Tesaloniceni 2:1, *parousia* este prima etapă secretă a Venirii a Doua a lui Isus, perioada de secerare, în timpul căreia El seceră grâul și neghina, pe când lumea ca atare nu cunoaște Prezența Sa a Doua. Folosind alte figuri – vulturii și stârvul – decât cea a secerișului, a cărui seceră este Adevărul, legătura dintre Matei 24:27 și 28 dovedește același lucru, așa cum și Luca 17:34-37 sub acele figuri și încă altele dovedește același lucru. Lumina figurativă din v. 27 și stârvul din v. 28 sunt același lucru, și ambele sunt Adevărul (Matei 24:27, 28); și Isus arată că adunarea (secerarea) poporului Domnului, luarea dintr-un pat, dintr-un câmp și de la măcinatul la moară, ar fi la stârvul simbolic, Adevărul, întocmai cum vulturii din Palestina se adună la un stârv, trup, pentru mâncare. Astfel Adevărul ca lumina care le atrage atenția la Prezența Sa a Doua, și Adevărul ca hrana care îi adună împreună, și Adevărul ca seceră care îi seceră, este primul mijloc pe care Domnul nostru în prima etapă a Venirii Sale a Doua l-a folosit pentru a arăta Parousia Sa și pentru a face lucrul de secerare a Secerișului. Așadar Adevărul este în mod categoric semnul Parousiei Sale, timpul de secerare.

PAROUSIA CA SECERIȘUL ÎNTREG

²¹ Trecem acum la dovada că atât prima cât și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru este acoperită de termenul *parousia*. A doua etapă a Venirii Sale a Doua este timpul de strâmtorare, Ziua Mâniei (care este Epifania sau Apocalipsa, ca perioadă); iar acest Timp de Strâmtorare este înaintea etapei a treia a Prezenței a Doua a Domnului nostru, *basileia*. Faptul că timpul de strâmtorare – mânia – se suprapune un pic peste timpul de secerare iar apoi îl urmează pentru o perioadă, este evident din multe Scripturi (Amos 9:13; Matei 13:42; Apocalipsa 6:9-11 [în așteptare până ultimul membru se va fi consacrat pe sine însuși]; Apocalipsa 7:1-3; 14:19, 20). Acum vom explica pe scurt acele pasaje în care cuvântul *parousia* include odată cu prima și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru. Este o particularitate a acestor pasaje deosebite că ele includ atât perioada de secerare cât și perioada de mânie, adică ele se aplică la Seceriș în sensul larg al cuvântului.

²² 1 Tesaloniceni 2:19: „Fiindcă ce este speranța noastră, sau bucuria, sau coroana laudei? Nu sunteți chiar voi înaintea Domnului nostru Isus Cristos la prezența Sa?” Sfântul Pavel, acționând în calitate de purtător de cuvânt al tuturor învățătorilor credincioși ai Corpului lui Cristos în timpul Veacului Evanghelic, spune aici că aceia pe care ei îi vor câștiga pentru Domnul nostru, vor fi speranța, bucuria și coroana de laudă în timpul *parousiei* Domnului nostru.

Întrucât sfinții adormiți urmau să fie înviați din morți primii (1 Tesaloniceni 4:13-17), iar ultimii sfinți rămași nu urmau să fie eliberați până aveau să fie „răpiți împreună cu ei în norii” de necaz în marele Timp de Strâmtorare, și din moment ce toți acești învățători credincioși, pentru a avea privilegiul menționat mai sus cu toți aceia pe care i-au câștigat, trebuie să fie cu Domnul, rezultă că cuvântul *parousia* din acest verset acoperă nu numai prima, ci și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru, *epifaneia* sau *apokalupsis*-ul Său.

²³ 1 Tesaloniceni 3:13: „Ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la prezența Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi”. Ca toți sfinții să fie prezenți cu Dumnezeu și cu Isus în timpul *parousiei* amintite aici, trebuie să acopere și timpul *epifaniei* Sale, timpul arătării Sale, când toți sfinții se arată cu El în glorie (Coloseni 3:4).

²⁴ 1 Tesaloniceni 4:15: „Noi care suntem vii, și rămânem până la prezența Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor adormiți”. După cum s-a arătat deja, legătura dovedește că toți sfinții sunt incluși în această descriere. De aceea în acest pasaj la fel ca în cele două anterioare, cuvântul *parousia* acoperă nu numai prima ci și a doua etapă a prezenței Sale, *epifaneia* sau *apokalupsis*.

²⁵ 1 Tesaloniceni 5:23: „Și întreg spiritul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la prezența Domnului nostru Isus Cristos”. Din aceleași motive care sunt date mai sus, acest pasaj trebuie să fie plasat în aceeași categorie.

²⁶ 2 Tesaloniceni 2:8, 9: „Atunci va fi revelat cel nelegiuit [Anticrist], pe care Domnul Isus îl va ucide cu suflarea gurii sale și îl va nimici cu arătarea [strălucirea vie, *epifaneia*] prezenței sale; chiar el, a cărui prezență este potrivit lucrării lui Satan cu toată puterea și semnele și minunile mincinoase”. Aici se vorbește despre prima și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru, deoarece Anticrist – papalitatea – are să fie nimicită în timpul de mânie (Daniel 7:8-11, 26; 12:1; Matei 24:21, 22; Apocalipsa 18 și 19), care este a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru, ca un efect al Adevărului care strălucește în decursul ambelor acestor etape. În v. 9, cuvântul *prezență* nu se referă la aceea a lui Anticrist, ci, așa cum este indicat de pronumele relativ, *a cărui*, având ca antecedent al prezenței Domnului nostru pronumele *a Sa*, care este arătată aici prin fapte că este în prima și a doua etapă a sa, în timpul lucrărilor de orice fel de amăgire de origine satanică. Această frenezie a amăgirii este o aluzie la potopul de eroare din lume care a apărut în secolul trecut [adică al XIX-lea, n.e.], când a început întunecarea soarelui simbolic (Noul Testament) și a lunii simbolice (Vechiul Testament), și mai ales de când a început prima dintre cele șase mari cernerii ale Secerișului în 1878. Acum suntem în cea de-a șasea, în care amăgirea abundă din toate părțile (v. 9-12).

De aceea cuvântul *parousia* din 2 Tesaloniceni 2:8, 9 se referă la prima și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru.

²⁷ Iacov 5:7, 8: „De aceea fiți răbdători, fraților, până la prezența Domnului. (...) Întăriți-vă inimile, pentru că prezența Domnului se apropie”. Aici avem încă două apariții ale cuvântului *parousia* folosite cu referire la prima și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru, deoarece înainte de instaurarea etapei a doua (*epifaneia* sau *apokalupsis*) toți frații vor fi exercitat îndelunga răbdare care se învață aici; căci până atunci toți sfinții nu își primesc răsplata lor eternă (Coloseni 3:4; 1 Petru 1:7, 13; 4:13).

²⁸ 2 Petru 3:3, 4: „În zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocură, umblând potrivit propriilor lor poftes și spunând: Unde este promisiunea prezenței Lui? Pentru că, din ziua când au adormit părinții, toate lucrurile continuă cum erau de la începutul creației”. Folosirea expresiei „zilele din urmă” (prima este ziua de secerare, sau Parousia, iar a doua este ziua de mânia, sau ziua Epifaniei, a Apocalipsei), dovedește că batjocura la Prezența Domnului aici se referă la prima și a doua etapă a ei. Acești batjocoritori, în general vorbind, fiind învățați greșit să aștepte ca Prezența a Doua a Domnului nostru să fie vizibilă pentru ochii firești ai oamenilor și să dureze numai o parte dintr-o zi de 24 de ore, (încă din 1874, când invizibilitatea ei a fost pentru prima dată predicată la sfârșitul Veacului, și încă cu ceva mai devreme, când pentru prima dată în vremurile din urmă a fost explicat faptul că ea durează un veac) au batjocorit cu privire la o astfel de prezență necătând la aceea că a fost promisă, arătând cu necredință la lucrurile care continuă așa ca odinioară și la aceea că Cristos nu este văzut de ochii firești ai oamenilor, ca dovezi că Prezența Sa a Doua nu a venit încă.

²⁹ 2 Petru 3:12: „Așteptând și dorind cu stăruință prezența zilei lui Dumnezeu”. Expresia „prezența zilei lui Dumnezeu” corespunde cu prima și a doua etapă a Prezenței a Doua a Domnului nostru; pentru că prima sa etapă a pregătit cerul și pământul simbolic – legând neghina simbolică – pentru mânia din a doua etapă a ei, care mânia în mod cert a izbucnit în Războiul Mondial (prima fază) în 1914.

³⁰ 1 Ioan 2:28: „Copilașilor, rămâneți în El, ca, dacă se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine înaintea Lui la prezența Sa”. Aici avem o referire la încrederea pe care toți cei credincioși o vor avea înaintea Domnului în timpul *parousiei* Sale, la strălucirea Sa. Acest lucru limitează bineînțeles folosirea cuvântului *parousia* în acest pasaj la prima și a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru; căci atunci, pentru prima dată, membrii Corpului ajung toți să fie împreună cu El (Coloseni 3:4; 1 Ioan 3:2).

PAROUSIA CA MILENIUL ÎNTREG

³¹ Acum vom explica pasajele în care faza Împărăției (*basileii*) Venirii a Doua a Domnului nostru este inclusă în cuvântul *parousia*. În 1 Corinteni 15:23 întâlnim primul exemplu al acestei folosiri a cuvântului:

„Apoi cei care sunt [care vor deveni] ai lui Cristos la prezența Sa [în timpul ei, vor fi făcuți vii]”. Se va observa că în v. 22 Apostolul explică faptul că toți în Cristos vor fi făcuți vii, nu pur și simplu treziți, ci vor afla învierea, perfecțiunea; căci el folosește această parte din v. 22 pentru a dovedi faptul că printr-un om (v. 21) va veni învierea. În v. 23 el specifică două clase care vor fi făcute vii, perfecte, numind-o pe prima „Cristos, cel dintâi rod”. În mod evident aici nu se face referire la Isus, căci sf. Pavel explică aici ordinea în care toți în Cristos vor fi făcuți vii, și se referă la un eveniment viitor față de vremea lui, în timp ce Domnul nostru fusese înviat cu mai mult de 20 de ani înainte ca sf. Pavel să folosească această exprimare. Legătura arată că verbul viitor, *vor fi făcuți vii*, preluat din v. 22, este predicatul în v. 23; de aceea expresia, *Cristos cel dintâi rod*, trebuie să se refere la Biserică, la celălalt dintâi rod decât Isus (v. 20). Prin expresia, *Cristos cel dintâi rod va fi făcut viu*, în mod corespunzător se are în vedere cea dintâi înviere (Filipeni 3:11; Apocalipsa 20:4, 6). Cine altcineva în Cristos va fi făcut viu? Pasajul spune: „Cei care sunt [care vor deveni] ai lui Cristos la prezența Sa [în timpul ei]”. Când se va face că cei ascultători din omenire vor fi făcuți vii (consacrarea către El menținută în ascultare este sensul în care în Veacul următor lumea ascultătoare va fi în Cristos)? Răspundem că potrivit Bibliei va fi pe parcursul Mileniului (Psalmul 22:28, 29; Isaia 45:22, 23; a se compara cu Geneza 22:16, 18 și Filipeni 2:10, 11; Romani 14:9-11; 2 Timotei 4:1). În mod corespunzător, cuvântul *parousia* din 1 Corinteni 15:23 se referă la etapa Împărăției a Prezenței a Doua a Domnului nostru.

³² 2 Petru 1:16: „Fiindcă nu am urmat fabulații iscusit plănuite când v-am făcut cunoscută puterea și prezența Domnului nostru Isus Cristos”. Aici cuvântul *prezență* (*parousia*) este în mod evident folosit cu privire la toate cele trei faze, deoarece viziunea schimbării la față de pe munte (Matei 17:9) a fost un tablou al Împărăției în sensul ei cel mai larg, conform afirmației lui Isus prezicând că unii dintre discipolii Săi o vor vedea înainte de moartea lor (Matei 16:28) și conform explicației lui sf. Petru dată în 2 Petru 1:16-18. În acea parte a viziunii (Matei 17:2) în care Cristos singur este primul văzut în lumină, se face referire la fazele *parousia* și *epifaneia* sau *apokalupsis*; iar în acea parte a viziunii (Matei 17:3) în care Moise și Ilie s-au arătat și au vorbit cu Isus, se face referire la faza *basileia* a *parousiei* (în sensul cel mai larg).

³³ Mai sus am discutat fiecare apariție a cuvântului *parousia* legată de Venirea a Doua a Domnului nostru și aflăm că acesta este folosit cu referire la trei etape temporale ale Prezenței Sale a Doua. Noi îl folosim la fel ca Scripturile în aceste trei sensuri; și adeseori, pentru a face deosebire, îl folosim cu referire la prima dintre aceste trei etape, astfel numind Parousia etapa de secerare, mai ales în contrast cu etapa de mânia, Epifania sau Apocalipsa, care urmează Parousia, și Împărăția (*basileia*), care urmează Epifania sau Apocalipsa.

EPIFANEIA SAU ARĂTAREA LUI CRISTOS

³⁴ Ajungem acum să analizăm *epifaneia* (Epifania sau Apocalipsa). Ca perioadă ea este a doua etapă de timp a Prezenței a Doua a Domnului nostru. După cum s-a afirmat deja, ea este Timpul de Strâmtorare (Matei 24:21, 22; Daniel 12:1; Luca 17:26-32; 21:25, 26; Apocalipsa 19:11-21), în timpul căreia este eliberată o clasă concepută de spirit mai puțin credincioasă, supraîncărcată, Marea Mulțime (Maleahi 3:2, 3; Matei 7:26, 27; 1 Corinteni 3:12-15; Apocalipsa 7:14); și sunt dezvoltati Vrednicii Tineri ca clasă.

³⁵ Cei mai competenți studenți ai Bibliei din zilele noastre ajung tot mai mult la concluzia că acum suntem în Necazul cel Mare, și că am fost în el încă de la izbucnirea Războiului Mondial (prima fază) în 1914, cu foametea și molimele sale însoțitoare. Acest lucru ei îl văd din profeții, semnele vremurilor și necazurile lumii din toate părțile. Noi suntem de acord cu această părere, și de aceea credem că suntem acum în Epifanie, și că în scurt timp în norii de necaz care implică pământul nostru social și care întunecă cerurile noastre eclesiastice, prezența Fiului Omului va fi recunoscută de către toată lumea (Matei 24:30; Luca 21:25-28; Apocalipsa 1:7). Dacă ne aflăm printre poporul veghetor al lui Dumnezeu, vom recunoaște acest lucru înainte ca alții să îl vadă; și astfel Ziua nu ne va surprinde pe neașteptate.

ÎNTREBUIȚAREA BIBLICĂ A CUVÂNTULUI EPIFANEIA

³⁶ Voim acum să cercetăm întrebuințarea biblică a cuvântului *epifaneia* și unele idei asociate. Deși observăm faptul că cuvântul *Epifania*, chiar dacă este folosit frecvent în engleză nu apare în Biblia engleză, ar trebui să recunoaștem faptul că cuvântul grecesc *epifaneia*, din care este derivat, apare în greaca originală a Noului Testament. În total se află în șase pasaje pe care le amintim aici: 2 Tesaloniceni 2:8; 1 Timotei 6:14; 2 Timotei 1:10; 4:1, 8 și Tit 2:13. Pentru a ajunge să-i înțelegem semnificația, se va dovedi utilă examinarea câtorva lucruri: (1) cuvântul *epifaino*, din care se derivă *epifaneia*; (2) sensul părții sale de bază, *faino*; (3) sensul prepoziției *epi* cu care este unit *faino*; (4) forța adăugată cuvântului *faino* prin această prepoziție; (5) toate aparițiile lui *epifaneia* în Biblie; (6) diferitele sale întrebuințări în Scripturi; și (7) tendința generală a ideii scripturale legate de acest cuvânt.

³⁷ La primul punct remarcăm faptul că cuvântul *epifaneia* nu este derivat dintr-un cuvânt simplu ci din unul compus – *epifaino* – care este format prin unirea prepoziției *epi*, care înseamnă *asupra, pe, peste, la* etc., cu verbul *faino*, care înseamnă a străluci, a arăta. *Epifaino* își derivă înțelesul de bază din verbul *faino*, iar prepoziția *epi* intensifică înțelesul lui *faino* în cuvântul compus, astfel încât *epifaino* înseamnă a străluci viu, a arăta cu claritate. Aceste observații ne ajută să înțelegem că, în armonie cu dicționarele grecești, substantivul *epifaneia* înseamnă în principal

strălucire vie, arătare clară. De regulă se referă la a face foarte evident un lucru nedeslușit sau nevăzut pentru ochii fizici sau ai minții. Pe măsură ce vom studia aparițiile sale în Noul Testament vom putea vedea clar acest lucru.

APARIȚII ALE VERBULUI EPIFAINO

³⁸ Precedăm studiul celor șase pasaje în care apare cuvântul grecesc *epifaneia*, cu citarea și o scurtă explicare a celor patru pasaje în care *epifaino*, cuvântul său rădăcină, se găsește în Noul Testament, *redând cu italice* cuvintele englezești care îl traduc:

(1) „Răsăritul [*răsăritul soarelui*, nota explicativă, adică Cristos] din înalt ne-a vizitat, *să dea lumină [să strălucească peste – ARV; să dea strălucirea vie a Soarelui Adevărului]* celor ce șed în întuneric și în umbra morții, să ne îndrepte picioarele pe calea păcii” (Luca 1:78, 79). Aici în mod evident se face referire la Isus (Ioan 1:9; 8:12; 9:5) ca la Cel care va arăta în mod clar căile lui Dumnezeu pentru păcătoși și pentru sfinți.

(2) „Și după ce nu s-a *arătat* mai multe zile nici soare nici stele, și nu mică era furtuna peste noi, ni s-a dus atunci toată speranța că vom fi salvați” (Faptele 27:20). Aici se face referire la strălucirea vie a corpurilor cerești că este nevăzută.

(3) „Harul [*favoarea*] lui Dumnezeu care aduce salvarea *s-a arătat* tuturor oamenilor, ÎNVĂȚÂNDU-NE ca, negând neevlavia și poftele lumești, să trăim în cumpătare, în dreptate și în evlavie” (Tit 2:11, 12). Ideea aici pare să fie că Mesajul Evangheliei, care este o expresie a favorii lui Dumnezeu, a fost arătat în mod clar ca un beneficiu pentru toată omenirea, și, ca o astfel de lumină strălucitoare, învață mai ales pe poporul lui Dumnezeu să trăiască vieți sfinte.

(4) „După ce s-a *arătat* bunătatea și dragostea pentru oameni a lui Dumnezeu, Salvatorul nostru” (Tit 3:4). Aici se face referire la Evanghelie ca determinând bunătatea și iubirea lui Dumnezeu față de om să strălucească viu înaintea noastră.

În toate cele patru pasaje de mai sus este evident faptul că definiția lui *epifaino* dată mai sus este corectă; acesta înseamnă *a străluci viu, a arăta cu claritate*.

APARIȚII ALE SUBSTANTIVULUI EPIFANEIA

³⁹ Un studiu atent și reverențios al celor șase pasaje în care se găsește cuvântul *epifaneia* va descoperi faptul că Noul Testament îl întrebuințează în două moduri diferite: (1) actul arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor mai înainte nedeslușite sau ascunse, de Adevărul care strălucește cu lumină deosebită; și (2) acea perioadă a rămânerii a doua a Domnului nostru pe pământ în care Adevărul va străluci cu lumină deosebită, arătând persoane, principii și lucruri până atunci ascunse sau nedeslușite (1 Corinteni 4:5). Pentru claritate prezentăm cu scurte comentarii primele patru pasaje în care *epifaneia*, a cărei echivalente englezești în pasajele respective le *redăm cu italice*, se folosește ca să însemne „actul arătării persoanelor,

principiilor și lucrurilor mai înainte nedeslășite sau ascunse, de Adevărul care strălucește cu lumină deosebită”.

EPIFANEIA CA ACȚIUNE

⁴⁰ (1) „[Dumnezeu] care ne-a salvat și ne-a chemat cu o chemare sfântă ... conform cu propriul Lui scop și har care ne-a fost dat în Cristos Isus înainte ca lumea să înceapă, dar [care] acum este făcut cunoscut prin *arătarea* Salvatorului nostru, Isus Cristos, care ... a adus viața și nemurirea la lumină prin evanghelie” (2 Timotei 1:9, 10). În acest pasaj se vorbește despre Planul și favorurile pe care Dumnezeu le pregătise înainte de începutul lumii pentru poporul Său ca fiind descoperite cu claritate prin epifaneia, strălucirea vie, învățătura clară a lui Isus cu privire la persoane, principii și lucruri. Printre lucrurile pe care Isus le arată cu claritate prin Evanghelie, Adevărul lui Dumnezeu, sf. Pavel menționează viața și nemurirea. Acest pasaj dovedește foarte clar prima noastră explicare a folosirii cuvântului *epifaneia* în Noul Testament. Se va observa că în acest pasaj *epifaneia*, arătarea clară, nu este legată de Prezența a Doua a Domnului nostru ci de Secerișul Veacului Iudeu.

⁴¹ (2) „Așteptând binecuvântata speranță [de a-l vedea și a fi cu Domnul nostru și asemenea Lui, Coloseni 3:4; 1 Ioan 3:2] și *arătarea* gloriei marelui Dumnezeu și a Salvatorului nostru Isus Cristos” (Tit 2:13, ARV). Prin expresia, „gloria marelui Dumnezeu și a Salvatorului nostru Isus Cristos”, nu trebuie să înțelegem, după cum cred unii, că înseamnă o lumină naturală orbitoare, ci mai degrabă strălucirea caracterelor Lor perfecte luminând minunat în Înțelepciune, Putere, Dreptate și Iubire supremă (Isaia 6:3; Psalmul 72:19; Numeri 14:21; Apocalipsa 4:8; 5:12, 13; 15:3, 4). Acest pasaj spune că sfinții așteaptă două lucruri în legătură cu a doua rămânere a Domnului nostru pe pământ: (1) îndeplinirea speranțelor lor de a-l vedea și a fi cu El și ca El, și (2) o arătare clară a caracterului grandios al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos pe întreg pământul, după cum cerul acum este plin de gloria Lor. Astfel în acest pasaj se face referire la o arătare a caracterului glorios al lui Dumnezeu și al lui Isus Cristos prin Adevărul care strălucește cu claritate deosebită. Și aceasta, conform pasajului în analiză, trebuie să însoțească a doua rămânere a lui Isus pe pământ. Prin urmare acest pasaj se referă la întreaga perioadă a Venirii Sale a Doua.

⁴² (3) „Și atunci va fi revelat [arătat] cel nelegiuit [Anticrist], pe care Domnul [Isus] îl va mistui cu spiritul [puterea] gurii Sale [Biblia, Adevărul (Ioan 17:17) este gura Domnului prin care El vorbește] și [pe care Domnul Isus] îl va nimici cu *strălucirea* venirii Sale [Prezența Sa a Doua pe acest pământ]” (2 Tesaloniceni 2:8). Acest pasaj ne arată că Adevărul glorios și puternic al lui Dumnezeu va lumina atât de strălucitor încât arătând învățăturile, caracterul și efectele papalității, la

Venirea Sa a Doua Domnul va îndeplini anihilarea lui Anticrist, a papalității, a ierarhiei papale ca atare, și desigur că nu a aderenților ei.

⁴³ (4) „De acum înainte îmi este păstrată o coroană a dreptății, pe care Domnul, Judecătorul cel drept, mi-o va da în ziua aceea [Ziua Judecății]; și nu doar mie, ci și tuturor celor ce iubesc *arătarea* Lui” (2 Timotei 4:8). Acest pasaj se referă bineînțeles la a doua rămânere a Domnului nostru pe acest pământ, în Ziua de Apoi, atunci când îi va răsplăti pe toți slujitorii lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:18), care cu dorință, dragoste și încântare au așteptat Ziua aceea, în care Isus, când îi va răsplăti pe urmașii Săi credincioși, se va arăta în gloria Sa prin strălucirea Cuvântului și a faptelor Sale.

Examinarea noastră scurtă a celor patru pasaje de mai sus arată că cuvântul *epifaneia* înseamnă actul arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul care luminează cu strălucire deosebită.

EPIFANEIA CA PERIOADĂ DE TIMP

⁴⁴ Cuvântul *epifaneia* este folosit în alte două pasaje în care apare cu un sens ușor diferit, și anume ca *perioadă de timp* în decursul Prezenței a Doua a Domnului nostru în care El va arăta persoane, principii și lucruri prin Adevărul care luminează cu strălucire deosebită, întocmai precum va arăta o examinare a acestor două versete:

(1) „Să ții porunca fără pată, ireproșabil, până la *arătarea* Domnului nostru Isus Cristos; care [arătare] la timpurile sale [în propriile ei sezoane] el o va arăta, Cel care este binecuvântatul și singurul Suveran, Regele regilor și Domnul domnilor” (1 Timotei 6:14, 15 – KJV, n.e.). De aici nu se poate înțelege că sf. Pavel i-a dat această poruncă lui Timotei personal, deoarece Timotei a murit cu cel puțin 18 secole înainte de a fi cuvenită instaurarea Epifaniei. Așa cum Isus s-a adresat deseori urmașilor Lui de-a lungul Veacului Evanghelic prin Apostoli, reprezentanții lor, tot așa aici sf. Pavel pare să se adreseze poporului Domnului în general prin Timotei, în mod deosebit servitorilor Adevărului, încurajându-i să fie credincioși până la perioada aceea a Întoarcerii Domnului nostru pe care aici el o numește *arătarea* lui Isus, Epifania Sa (Coloseni 3:4; 1 Ioan 3:2), ceea ce denotă acest pasaj este că El se va arăta în perioadele ei de timp separate când, ca Rege al regilor și Domn al domnilor, își va lua la Sine marea Sa putere și Se va pregăti să domnească peste pământ în gloria milenară (Apocalipsa 11:15-18; 19:6-16; 20:4-6).

⁴⁵ (2) „Te îndemn înaintea lui Dumnezeu și înaintea Domnului Isus Cristos, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți la *arătarea* Sa [în timpul ei] și a împărăției [*basileii*] Sale” (2 Timotei 4:1). Scripturile ne asigură că Isus împreună cu Mireasa Sa Aleasă îi va judeca pe cei morți în timpul domniei de o mie de ani. Prin cei morți din acest verset noi înțelegem că se face referire la copiii condamnați ai lui Adam, indiferent dacă sunt în

procesul de moarte sau în starea de moarte (Matei 8:22; 2 Corinteni 5:14). Aceștia trebuie să își aibă judecata – încercarea pentru viață – în timpul împărăției, perioadei *basileia*, așa cum învață 2 Timotei 4:1 (a se vedea și Psalmul 72:1-19; 22:27-29; Romani 14:9; 1 Corinteni 15:23-26; 6:2; Ioan 5:25-29; Isaia 29:18, 24; 45:22, 23; Filipeni 2:9-11; Apocalipsa 1:6; 5:10; 20:4, 6; Matei 19:28; 20:21; Luca 2:34; 22:29, 30; Obadia 17, 21; Apocalipsa 14:1). Așadar, potrivit acestui pasaj, cei vii (îngerii căzuți și noile creaturi, niciunul dintre care nu a fost deci niciodată condamnat la moarte) vor fi judecați pe parcursul arătării Sale, a Epifaniei Sale; de aceea ea este o perioadă de timp legată de Venirea a Doua a Domnului nostru, tot așa cum și *basileia* este o perioadă de timp legată de Venirea a Doua a Domnului nostru.

⁴⁶ Prin urmare cele două pasaje de mai sus învață că cuvântul *epifaneia*, din care derivăm cuvântul nostru englezesc *Epifania*, la fel înseamnă o perioadă de timp legată de Întoarcerea Domnului nostru care va fi însoțită de o inundare a pământului cu Adevărul Său care scoate la iveală toate lucrurile, care este instaurată după întoarcerea Sa și înainte ca El și Mireasa Sa să își înceapă domnia Milenară. Vedem deci că ambele noastre definiții pentru cuvântul *epifaneia* sunt corecte: (1) *actul* arătării persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul care strălucește cu lumină deosebită, și (2) *perioada de timp* legată de Întoarcerea Domnului nostru în care va exista o arătare deosebită a persoanelor, principiilor și lucrurilor prin Adevărul care strălucește cu lumină deosebită.

Din studiul de mai sus al cuvântului *epifaneia* vedem că din cele șase apariții ale sale în Noul Testament una se folosește în conexiunea care arată că se referă la activitățile lui Isus din timpul Secerișului Veacului Iudeu; iar celelalte cinci la activitățile și timpurile legate de Venirea Sa a Doua. Aceste idei cu privire la semnificația cuvântului *Epifania* se vor dovedi utile pentru a înțelege mai bine celelalte faze ale Venirii a Doua a Domnului nostru.

APOKALUPSIS-UL SAU REVELAREA LUI CRISTOS

⁴⁷ Substantivul grecesc *apokalupsis* este derivat din verbul compus *apokalupto*, care este format din *apo* (*depărtat, departe de*) și *kalupto* (*a acoperi*, deci *a ascunde sau acoperi*, așa cum este folosit de exemplu în Iacov 5:20 și 1 Petru 4:8 – „*va acoperi [ascunde] o mulțime de păcate*”). Prin urmare *apokalupto* înseamnă *a scoate acoperitoarea*, adică *a dezvălui sau a revela*, așa cum este folosit de exemplu în Matei 10:26; Luca 12:2 – „*nu este nimic acoperit [cuvântul grecesc rădăcină folosit aici este *kalupto*] care nu va fi revelat [descoperit, cuvântul grecesc folosit aici este o formă de viitor a lui *apokalupto*]*”. Substantivul *apokalupsis* semnifică deci o *descoperire, dezvăluire, revelare sau dezvelire* (ca a unui lucru mai înainte prezent

dar ascuns). Numele ultimei cărți a Bibliei este „*APOKALUPSIS*” – noi o numim „*Apocalipsa*” sau „*Revelația*”.

⁴⁸ Astfel vedem că semnificația primară a cuvântului *apokalupsis* (*descoperire, revelație*) este foarte asemănătoare cu aceea a cuvântului *Epifaneia* (*strălucire vie*, care arată persoane, principii și lucruri). Ambele cuvinte înseamnă o arătare, o revelare, a ceea ce altfel ar fi tănuț sau ascuns. Astfel acum Domnul nostru *epifanizează* sau *apocalipsizează* pe Iehova, pe Sine Însuși, Biserica, Marea Mulțime, Adevărul, lucrurile ascunse ale întinericului, sfaturile inimilor – într-un cuvânt, aduce toate persoanele, principiile și lucrurile în cauză la lumină strălucitoare și le descoperă sau le revelează în caracterul lor adevărat în măsura în care acest lucru este necesar la etapa actuală a Planului lui Dumnezeu. De aceea *Epifaneia* sau *apokalupsis*-ul Domnului nostru înseamnă, nu că El se face pe Sine Însuși vizibil pentru ochii firești ai oamenilor, nici că pur și simplu El se face pe Sine Însuși de cunoscut, ci (1) de asemenea că El face de cunoscut cu claritate orice altă persoană și orice alt principiu și orice alt lucru care trebuie să fie făcut cunoscut cu claritate, mai ales la sfârșitul acestui Veac. *Apokalupsis*, la fel ca *epifaneia*, se referă de asemenea la (2) a doua etapă sau perioadă a Venirii a Doua a Domnului nostru, Timpul de Strămtorare, Epifania sau Apocalipsa, timpul special pentru o *epifanizare* sau *apocalipsizare* de acest fel.

⁴⁹ Enumerăm acum cu unele comentarii corespunzătoare pasajele unde substantivul *apokalupsis* și verbul său *apokalupto* sunt folosite cu referire la Venirea a Doua a Domnului nostru, *redând cu italice* cuvintele englezești care le traduc.

APARIȚII ALE VERBULUI APOKALUPTO

Mai întâi le enumerăm pe acelea care folosesc verbul *apokalupto*:

(1) Matei 10:26: „*Nu este nimic acoperit, care nu va fi revelat; și ascuns, care nu va fi cunoscut*” (vezi și Luca 12:2). Destăinuirile răului în toate umbletele vieții sunt arătări ale lucrării de judecare din timpul Venirii a Doua a Domnului nostru (a se compara cu 1 Corinteni 4:5).

⁵⁰ (2) Luca 17:29, 30: „*Dar în acea zi când Lot a ieșit din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a nimicit pe toți. Întocmai, astfel va fi în ziua când Fiul omului se revelează*”. Sodoma reprezintă Babilonul simbolic iar Lot reprezintă o parte a Marii Mulțimi (Apocalipsa 11:8; 2 Petru 2:6-8). Distrugerea Sodomei cu foc și pucioasă reprezintă distrugerea totală a Babilonului (Iuda 7), care va avea loc în necazul cel mare (Apocalipsa 16:18-20; 19:20). Remarca lui Isus în v. 30 potrivit căreia antitipul ploii de foc și pucioasă asupra Sodomei va avea loc *în ziua* în care Fiul omului se revelează, dovedește că El se va revela, adică se va arăta, în Timpul de Strămtorare, perioada Epifaniei sau a Apocalipsei, care a început în 1914.

⁵¹ (3) Romani 8:18: „Suferințele din acest timp nu sunt demne de a fi comparate cu gloria care va fi *revelată* în noi”.

(4) 1 Corinteni 3:13: „Lucrarea fiecăruia va fi arătată; fiindcă ziua aceea o va face cunoscută, pentru că va fi *revelată* prin foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia cum este”. Aici se face referire la probarea poporului Domnului în timpul Venirii Sale a Doua. Ziua este *ziua* de strâmtorare, perioada Epifaniei sau a Apokalupsis.

(5) 1 Petru 1:4, 5: „O moștenire nemuritoare și neîntinată și care nu se ofilește, rezervată în cer pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu prin credință pentru salvarea pregătită să fie *revelată* în timpul de pe urmă”.

(6) 1 Petru 5:1: „Părtaș al gloriei care va fi *revelată*”. Punctul acesta precum și (3) și (5) de mai sus se numără printre textele care arată că, atunci când Isus se revelează în a Doua Sa Venire în putere și glorie – așa cum acestea vor fi făcute cunoscute, *descoperite* sau *revelate* lumii – Biserica Sa va fi cu El și se va revela sau se va arăta în același timp și în același fel.

APARIȚII ALE SUBSTANTIVULUI *APOKALUPSIS*

⁵² Textele următoare conțin substantivul *apokalupsis*:

(1) Romani 2:5: „Ziua mâniei și a *revelării* dreptei judecăți a lui Dumnezeu”. [KJV, n.e.] Aceasta se referă la timpul Venirii a Doua a Domnului nostru, când, pe parcursul Timpului de Strâmtorare (Epifania sau Apocalipsa), El îi va judeca pe cei „vii” și, în timpul Împărăției Sale (Basileia), El îi va judeca pe cei „morți” (2 Timotei 4:1), căci atunci El „va întoarce fiecărui om conform faptelor lui” (Romani 2:6; Matei 16:27; Apocalipsa 20:12; 22:12).

(2) Romani 8:19: „Fiindcă arzătoarea anticipare a creaturii [a omenirii] așteaptă *revelarea* fiilor lui Dumnezeu [a Bisericii]”. Contextul arată că aceasta se referă la *revelarea* clasei Cristosului în gloria împărăției. De aceea, în acest pasaj, *apokalupsis* se aplică la faza Basileia sau Împărăția a Venirii a Doua a Domnului nostru.

(3) 1 Corinteni 1:7: „Astfel încât nu vă lipsește niciun dar, așteptând *venirea* Domnului nostru Isus Cristos”. Poporul Domnului este aici îndemnat să rămână activ, să vegheze și să aștepte marea binecuvântare până la arătarea sau *revelarea* Domnului, căci dacă veghează este informat despre prezența Sa și despre lucrul de „seceriș” care stă înaintea și despre partea sa în *revelare*.

(4) 2 Tesaloniceni 1:7, 8: „Domnul Isus va fi *revelat* din cer cu îngerii săi puternici în flacăra focului răzbunându-se”. Prin necazul neasemuit al marelui Timp de Strâmtorare Isus se va arăta lumii că este prezent în Venirea Sa a Doua, ca distrugător al imperiului lui Satan și întemeietor al împărăției lui Dumnezeu.

(5) 1 Petru 1:7: „Pentru ca încercarea credinței voastre, fiind mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși este încercată cu foc, să fie găsită pentru laudă și onoare și glorie, la *arătarea* lui Isus Cristos”. Până la vremea când se va sfârși *apokalupsis* ori *epifaneia*, a doua etapă a Venirii a Doua a Domnului nostru, toată Turma Mică va fi dincolo de vâl cu Isus, întocmai precum sf. Pavel ne asigură în Coloseni 3:4. Atunci credința lor purificată și rafinată se va găsi spre lauda lui Dumnezeu și a lui Cristos, precum și spre propria lor onoare și glorie.

(6) 1 Petru 1:13: „Sperați până la capăt pentru harul care vă va fi adus la *revelarea* lui Isus Cristos”. Acesta are aceeași semnificație ca și 1 Petru 1:7.

(7) 1 Petru 4:13: „Bucurați-vă întrucât sunteți părtași suferințelor lui Cristos, pentru ca atunci când gloria sa va fi *revelată*, voi să vă bucurați de asemenea cu multă veselie”. La vremea *revelării* lui Isus, Biserica Sa este cu El și se revelează sau se arată în același timp și în același fel.

⁵³ Din aceste pasaje se face clar faptul că în legătură cu Venirea a Doua a Domnului nostru, cuvântul *apokalupsis*, la fel ca *epifaneia*, are două semnificații: (1) actul *revelării* sau *descoperirii*, prin care sunt arătate persoane, principii și lucruri mai înainte ascunse sau nedesluite; în acest sens *apokalupsis*, la fel ca *epifaneia*, are o aplicare de timp cuprinzătoare în ceea ce privește Venirea a Doua a Domnului nostru, care se întinde de la sosirea Domnului nostru până la sfârșitul Împărăției, întocmai cum am văzut că cuvântul *parousia* cum se aplică la Venirea a Doua indică prezența Sa în oricare dintre cele trei faze ale ei, și în toate acestea de la sosirea Sa până la sfârșitul Împărăției lui Dumnezeu și a Cristosului Său; (2) perioada de Mare Strâmtorare, în care în mod absolut se face o *revelare* sau *descoperire* deosebită a persoanelor, principiilor și lucrurilor, anterior ascunse sau nedesluite.

ERORILE ZORILOR CU PRIVIRE LA EPIFANIE DEZVĂLUIE

⁵⁴ Învățăturile Bibliei prezentate mai sus cu privire la aceste etape ale Întoarcerii Domnului nostru, în mod deosebit cu privire la Epifaneia sau Apokalupsis, ca perioadă separată care urmează după perioada Parousia (secerarea), au fost atacate și au fost făcute încercări de a le respinge din partea conducătorilor de la Zorile și a altora. În PT din decembrie 1937, într-un articol intitulat: Examinarea articolului Zorilor „Chemat, Ales și Credincios”, a fost dezvăluită o încercare sofistică în revistele Zorilor din aprilie 1935 și aprilie 1937, pentru a arăta că învățăturile prezentate mai sus cu privire la Epifaneia sau Apokalupsis nu sunt în armonie cu învățăturile prezentate din Scripturi de către Pastorul Russell pe același subiect. Deoarece dezvăluirea aceea este foarte potrivită subiectului nostru aici și pentru că același fel de erori care au fost respinse în acesta sunt încă apărute, o reproducem aici (citatele din broșura „Întoarcerea Domnului nostru” pot fi găsite și în Reprinturile Turnului, paginile 2972-2983):

⁵⁵ Întrucât această chestiune este descrisă în Zorile din aprilie 1935, [«The Dawn and Herald of Christ's Presence» («Zorile și Vestitorul Prezenței lui Cristos»), n.e.] preferăm să cităm de acolo: „Pavel a spus că Domnul îl va nimici pe Anticrist cu «strălucirea (*epifaneia*) parousiei Sale». Acest cuvânt grecesc *epifaneia* se traduce în mod corespunzător strălucire, sau strălucire vie. *Unii* [îndeosebi fratele Russell și noi înșine, italicizele ne aparțin] au presupus în mod eronat că acest cuvânt se referă la o a doua fază sau perioadă ulterioară a prezenței Domnului nostru – ca și cum *Parousia* Sa ar continua până la o anumită vreme și apoi ar începe *Epifaneia* Sa. Dar noi credem că se înțelege de la sine că cuvântul *parousia* se aplică la întreaga perioadă de o mie de ani a prezenței lui Cristos, în timp ce cuvântul *epifaneia* descrie anumite lucruri care trebuie să se îndeplinească în timpul *parousiei*. În acest sens cităm cu aprobare din broșura publicată acum mulți ani, intitulată «Întoarcerea Domnului Nostru», după cum urmează: «*Epifaneia* (strălucirea vie a) Domnului nostru și *apokalypsis*-ul Său (dezvăluirea) au început la scurt timp după ce *parousia* Sa a început: strălucirea vie a prezenței Sale o văd acum aceia care umblă „în lumină” – aceia care „nu sunt în întuneric cu lumea”. Ea este o iluminare mintală pentru ochii înțelegerii noastre, și nu pentru ochii noștri naturali. *Epifaneia* Domnului afectează deja și lumea; deși nu prin ochii înțelegerii, căci ea nu are ochi pentru asemenea lucruri spirituale; totuși strălucirea vie a prezenței Domnului nostru influențează și afectează tot mersul lumii, printr-o creștere a cunoștinței»”.

⁵⁶ La aceste prezentări unilaterale a anumitor gânduri ale Pastorului nostru cu privire la aceste două cuvinte, noi răspundem după cum urmează: Biblia, după cum a considerat în mod corect Pastorul nostru, în ceea ce privește Venirea a Doua a Domnului nostru, folosește cuvântul *parousia* în trei sensuri: (1) în sensul celor 40 de ani de secerare, și anume din 1874 și până la Timpul de Strâmtorare în 1914 (Matei 24:3, 27, 37, 39; 2 Tesaloniceni 2:1); (2) în sensul celor 80 de ani din 1874 până în 1954 (deși Pastorul nostru nu a văzut că Epifania va dura 40 de ani, nefiind convenit în timpul său să vadă acest lucru), adică ținând seama de *Parousia* în primul sens și de Epifania ca perioadă (1 Tesaloniceni 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tesaloniceni 2:8, 9; Iacov 5:7, 8; 2 Petru 3:4, 12; 1 Ioan 2:28); și (3) în sensul celor 1000 de ani ai Venirii Sale a Doua (1 Corinteni 15:23; 2 Petru 1:16). Cele de mai sus sunt toate pasajele din Biblie care folosesc cuvântul *parousia* în legătură cu Venirea a Doua a Domnului nostru; și ele dovedesc că Zorile a pierdut Adevărul *Parousiei* cu privire la primul și al doilea sens al cuvântului. De aceea respinge învățătura Bibliei în privința Epifaniei că înseamnă o perioadă, precum arată citatul de mai sus, ceea ce presupune că Pastorul Russell nu a învățat așa și că el a învățat că cuvântul Epifania

înseamnă numai strălucire vie, arătare, adică numai în sens de acțiune. Biblia și fratele Russell precum și noi împreună cu ei învățăm ambele sensuri ale cuvântului, deși fratele Russell nu a înțeles că Epifania ca perioadă va dura 40 de ani, întrucât nu era timpul să se înțeleagă problema duratei ei până în Epifanie. Faptul că cuvântul înseamnă o perioadă Biblia învață în 1 Timotei 6:14, 15 și 2 Timotei 4:1. Însăși formularea în 2 Timotei 4:1 din Versiunea Autorizată: îi va judeca ... *la* [în timpul] arătarea [Epifaneia] și Împărăția [Basileia] Sa, dovedește că Epifania este o perioadă, la fel ca Împărăția. Versiunea Îmbunătățită arată acest lucru foarte clar în 1 Timotei 6:14, 15: Să ții porunca fără pată și fără vină până la Epifania Domnului nostru Isus Cristos, care [Epifanie] *în propriile ei sezoane* El o va arăta – El care este binecuvântatul și singurul Puternic etc. Faptul că cuvântul înseamnă strălucire vie, și anume o arătare clară a persoanelor, principiilor și lucrurilor, și acest lucru la oricare timp, Biblia îl învață în 2 Tesaloniceni 2:8 [în timpul *Parousiei* și Epifaniei]; 2 Timotei 1:10 [în timpul Secerișului Iudeu]; 2 Timotei 4:8; Tit 2:13 [în timpul *Parousiei*, Epifaniei și Basileii]. Motiul din care perioada dintre *Parousia* și *Basileia* (Împărăția) se numește Epifaneia este acela că în timpul acelei perioade Domnul a intenționat să facă arătări deosebite în ceea ce privește persoanele, principiile și lucrurile. Și cu siguranță o astfel de activitate marchează în mod special perioada de după 1914. Cele șase pasaje de mai sus sunt singurele în care apare cuvântul *epifaneia* în Noul Testament grec; și ele dovedesc că Pastorul nostru a avut dreptate când a învățat că cuvântul înseamnă o perioadă care urmează perioadei *Parousiei* sau a Secerării, în timp ce mai înseamnă și strălucire vie, o arătare a persoanelor, principiilor și lucrurilor. Și ele dovedesc că Zorile au negat încă un Adevăr al *Parousiei*, precum și au respins un Adevăr al Epifaniei, o lucrare de cernere.

⁵⁷ Ei insinuează că broșura Pastorului nostru, Întoarcerea Domnului nostru – *Parousia* și Epifaneia sau Apokalypsis-ul Său – învață că *Parousia* nu este o perioadă de 40 de ani, nici nu se învață o perioadă a Epifaniei în acea broșură. Cu șiretlicul obișnuit al sofistilor experimentați în ascunderea părților lucrurilor implicate și punând accentul numai pe o parte a lucrurilor implicate, ei au încercat să îi facă pe cititorii lor să creadă că Pastorul nostru nu a învățat faptul că Epifania este o perioadă și că *Parousia* înseamnă numai cei 1000 de ani ai prezenței a doua a Domnului nostru, și că în niciun sens nu este o perioadă de 40 de ani. Următoarele citate din acea broșură dovedesc că Zorile l-au prezentat într-o lumină falsă la acest subiect: „*Parousia* se folosește în legătură cu *etapa cea mai timpurie* [italicizele ne aparțin] a Venirii a Doua, în timp ce *apokalypsis* este în legătură cu aceeași venire mai târzie: – nu că *apokalypsis* și *epifaneia* se referă la încă una sau la a treia venire, ci doar la o trăsătură de mai târziu [nu trăsături, din moment ce aceste două cuvinte atât ca

acțiune cât și ca perioadă sunt sinonime, «Întoarcerea Domnului» p.12]. [...] Veghetorii de asemenea observă că Scripturile indică în mod clar că *după ce* [italicele ne aparțin] Domnul a făcut anumite lucruri în timpul prezenței (parousiei) Sale și necunoscut lumii, *mai târziu* [italicele ne aparțin] *El va face o arătare a prezenței Sale*; o arătare pe care o va desluși toată omenirea; iar arătarea exterioară este denumită «epifaneia» Sa (13, jos). [...] În timpul *perioadei* [italicele ne aparțin] parousiei (prezenței) *care precede* [italicele ne aparțin] epifaneia (strălucirea vie) se va îndeplini o anumită lucrare, necunoscută de lume, necunoscută de Biserica nominală, cunoscută numai de Veghetori (p.14, par.2). [...] Zilele Fiului Omului sunt zilele [o perioadă desigur] parousiei sau prezenței Sale, invizibilă și necunoscută lumii, cunoscută numai Veghetorilor și văzută numai de ei cu ochiul credinței (16, par.1). [...] Dar de ce ar trebui Domnul nostru să fie astfel prezent? Care va fi lucrarea Sa în timpul *perioadei* [italicele ne aparțin] prezenței care precede epifaneia ori arătarea Sa către lume? (par. 2). [...] Parabola grâului și neghinei arată această *perioadă* [italicele ne aparțin] a parousiei (prezenței) *care precede* [italicele ne aparțin] epifaneia (arătarea), și o reprezintă [Parousia] ca pe *timpul «secerișului»* [italicele ne aparțin] acestui veac (16, par.3). [...] Separarea neghinei de grâu, ... precede lucrarea de curățire a câmpului de neghina lui simbolică prin «focul» simbolic, și acest lucru întreg al secerișului trebuie să aibă loc în timpul *parousiei* [deci o perioadă care precede Epifania] (prezenței) Domnului nostru, înainte de *epifania* (arătarea) Sa (17, par.1). [...] Adevărul va fi mijlocul de separare, și până nu se va termina separarea [secerarea] ... «focul», marele timp de strâmtorare [care, precum a învățat el, trebuia să înceapă și a început odată cu Războiul Mondial] menționat de profet și de Domnul nostru, nu va arde și nu va mistui, în mod simbolic, toată «neghina» (17, par.2). [...] Prin urmare, această socoteală [în Parousia] cu Biserica ... va *preceda* [italicele ne aparțin] epifaneia sau apokalypsis-ul Domnului nostru (20, rândul 5). [...] «Mâinii fiecărui om împotriva aproapelui său» i se va permite să secere vârtejul de vânt al propriului său egoism în anarhie. Epifaneia noului Conducător și domnia Sa de răsplătire dreaptă va fi atunci [în timpul unei perioade] treptat deslușită. Revelarea sau apokalypsis-ul complet va fi la sfârșitul furtunii [astfel epifaneia sau apokalypsis-ul, în sensul folosit aici, ca acțiuni, se întind pe o perioadă de timp, care este Epifania], când toate inimile vor fi umilite (21, rândul 2). [...] Ca nu cumva să înțelegem greșit acest subiect al deslușirii parousiei Domnului, facem bine să luăm seama la parabola celor zece fecioare, care în mod evident s-a dat pentru a arunca lumină deosebită asupra acestui punct (23, jos). [...] Parousia Domnului nostru a fost convenit să înceapă în octombrie 1874, și ne arată caracterul lucrării pe care trebuie să o așteptăm să fie în desfășurare în

timpul [în perioada] prezenței [parousiei] Sale, *precedând* [italicele ne aparțin] arătarea Sa deschisă către lume, epifaneia Sa, apokalypsis-ul Său (35, rândul 12). [...] Prin urmare, în timp ce șoptim încet, «Iată Mirele», nu este cu vreo speranță de a trezi lumea la credință în prezența Domnului etc. În curând, la timpul convenit al Domnului, ea va ști – în PERIOADA [majusculele reduse ne aparțin] epifaniei și apokalypsis-ului Fiului Omului. Ea va fi trezită de marea distrugere din ziua de strâmtorare» (39, par.1).

⁵⁸ Ceea ce urmează este un citat din Turn cu privire la acest subiect: „Biblia face o deosebire clară între Parousia lui Cristos și Epifania Sa, la Venirea Sa a Doua. Cuvântul Parousia înseamnă prezență. [...] Cuvântul Epifania înseamnă revelarea celui care deja este prezent. [...] Odată cu încheierea lucrului de separare a fecioarelor înțelepte [de Babilon în timpul Parousiei sau al Secerării], ... *atunci* [italicele ne aparțin] va veni Epifania, revelarea, arătarea lui Emanuel. Cu alte cuvinte, descoperirea lui Cristos către lume va fi *după* [italicele ne aparțin] revelarea Sa către clasa «fecioarelor înțelepte»” (Z ’14, 252, par. 6, 7). [VDM, Vol. 12, Nr. 4, pag. 853, n.e.]

⁵⁹ Ceea ce urmează este un citat din Lunarul Studenților Bibliei, 1914, Nr. 1, pag. 1 ultimele două paragrafe, pag. 2 par. 1: „Cuvântul nostru englezesc venire se folosește pentru a traduce câteva cuvinte grecești foarte diferite. Unul dintre acestea este Parousia, care înseamnă prezență, și se folosește cu referire la *prima etapă* [italicele ne aparțin] a Venirii a Doua a Domnului. *Apoi, mai târziu* [italicele ne aparțin], va veni Epifaneia; adică revelarea sau arătarea Celui prezent. Aceasta nu va fi o manifestare în trup, ci *într-un mare Timp de Strâmtorare* [o Perioadă, italicele ne aparțin] reprezentat simbolic ca foc, «aducând răzbunare» (2 Tesaloniceni 1:7-10). În înțelegerea mea, Biblia învață că Isus a fost prezent în lume încă din 1874; ... că Epifaneia sau arătarea către lume va fi *convenită în patruzeci de ani de la vremea de când a început Prezența* [italicele ne aparțin]. Din acest motiv ei [Studenții Bibliei] așteaptă cu mare interes să vadă ce ar putea aduce *anul acesta* [1914]. Și nu vedem noi pretutindeni semne de neliniște, apropierea unui timp de strâmtorare? S-ar părea ca și cum anul acesta [1914] ar marca începerea «flăcării de foc» a judecăților [Epifania și Timpul de Strâmtorare sunt identice] asupra lumii care va marca încheierea acestui Veac și inaugurarea Împărăției lui Cristos în Dispensația cea Nouă, *atunci când* [italicele ne aparțin] «se va pune judecată în frânghia de măsurat și dreptate în firul cu plumb», și *atunci când* [italicele ne aparțin] ignoranța, superstiția și întunericul care atât de mult timp ne-au stingherit vor începe să fie sfărâmate. Tranziția [care se petrece în timpul Epifaniei] poate fi dureroasă, totuși va fi binecuvântată, marcând răsturnarea imperiului lui Satan și a domniei păcatului și morții, și inaugurarea Împărăției lui Mesia și domnia sa de dreptate și viață eternă”.

⁶⁰ Astfel citatele din scrierile Pastorului nostru adevăresc faptul că el a susținut că Biblia învață că Epifania, în al doilea sens al cuvântului, este o perioadă care urmează timpului de Secerare, Parousia, în primul sens al cuvântului, că Parousia în primul sens al cuvântului este o perioadă de 40 de ani care precede perioada Epifaniei, și că Epifania și Timpul de Strămtorare sunt unul și același lucru. Prin urmare noi învinuim Zorile de denaturare gravă a învățăturilor în cauză ale Pastorului nostru și de învățarea erorilor vătămătoare cu privire la ele.

SENSUL RESTRÂNS ȘI SENSUL MAI LARG AL EPIFANIEI

⁶¹ După cum s-a arătat mai sus Parousia în sensul său restrâns sau limitat a durat 40 de ani, din 1874 până în 1914; în mod asemănător perioada Epifaniei sau Apokalupsis, în sensul său restrâns sau limitat este de 40 de ani, din 1914 până în 1954, după cum arată lămurit următoarele considerente scripturale, luate din scrierile Adevărului Epifaniei:

1954 O DATĂ MARCATĂ BIBLIC

⁶² (1) „În Leviticul 12 curățirea mamei unui fiu pe parcursul a patruzeci de zile reprezintă curățirea Adevărului în curs de dezvoltare ce ține de Turma Mică și a slujitorilor acestuia în timpul celor patruzeci de ani ai Parousiei [adică ai Parousiei în sensul său restrâns, perioada de secerare, 1874-1914], în timp ce curățirea mamei unei fiice pe parcursul a optzeci de zile reprezintă curățirea Adevărului în curs de dezvoltare ce ține de Marea Mulțime și a slujitorilor acestuia în timpul celor optzeci de ani ai Parousiei și Epifaniei laolaltă [adică Parousia și Epifania laolaltă în sensurile lor restrânse]” (C, Apendicele, pag. 384). În E Vol. 4, pag. 99, fr. Johnson oferă detalii suplimentare cu privire la cele 80 de zile antitipice, după cum urmează: „Noi înțelegem că perioada de 80 de zile pentru curățirea mamei după nașterea unei fiice reprezintă cei 80 de ani ai Parousiei și Epifaniei laolaltă (1874-1914 plus 1914-1954). Curățirea mamei pe parcursul acestor 80 de zile tipifică două lucruri: (1) curățirea Adevărului (în aplicarea sa la Marea Mulțime etc.) de toate erorile ce i s-au adăugat; și (2) curățirea slujitorilor Adevărului credincioși și a celor credincioși într-o anumită măsură de așa fel de pângăriri care i-ar face nepotriviți pentru locul lor în Veacul Milenar, precum și pentru un serviciu special aprobat din octombrie 1954 încoace”.

⁶³ (2) „Miezul nopții din parabola cu cele Zece Fecioare [Matei 25:1-12] fiind aprilie 1877, când a început proclamarea generală a prezenței a doua a lui Cristos [pentru detalii vezi C, Apendicele, pag. 385; E Vol. 5, pag. 108, 109], iar noaptea care a început în octombrie 1799, nu numai că trebuie să se încheie în 1954 odată cu sfârșitul Epifaniei [în sensul ei restrâns], dar aceasta dovedește de asemenea că atunci când a început chemarea «Iată mirele» în aprilie 1877, secerarea deja se desfășura”; „prin urmare, acea noapte ajunge la primul său sfârșit în 1954, la începutul suprapunerii sale peste timpul împărăției” (E Vol. 6, pag. 386, 454; E Vol. 4, pag. 103; C, Apendicele, pag. 383).

⁶⁴ (3) „Faptul că Domnul a stabilit douăsprezece ore pentru o zi de lucru (Ioan 9:4; 11:9) și faptul că a dat o seară în parabola cu dinarul [Matei 20:1-16; a se compara cu E Vol. 5, cap. 3], și în consecință o noapte care să urmeze după ziua (de patruzeci de ani) de secerare (Matei 20:8), arată că perioada simbolică a nopții de douăsprezece ore care urmează după ziua de secerare a Parousiei (douăsprezece ore ale zilei de patruzeci de ani) trebuie să aibă o lungime egală, dovedind astfel că Epifania durează de asemenea patruzeci de ani, cea dintâi fiind nu numai ziua și cea din urmă nu numai noaptea din parabolă, ci și ziua și noaptea din Psalmul 91:5, 6 și 121:6” (C, Apendicele, pag. 383).

⁶⁵ (4) Rămânerea lui Moise pe munte de două ori câte patruzeci de zile tipifică aceste două perioade; cele patruzeci de zile ale fiecărei rămăneri tipifică câte patruzeci de ani, patruzeci pentru Parousia și patruzeci pentru Epifania, muntele reprezentând împărăția în care a urcat Cristos din două puncte de vedere, din punctul de vedere al Parousiei și din cel al Epifaniei” (C, Apendicele, pag. 383). Dând mai multe detalii cu privire la acest lucru, fr. Johnson a scris în P '26, pag. 78, că „după ce Moise a coborât din cea de-a doua sa rămânere de 40 de zile pe munte cu Dumnezeu, nu ni se spune în ce zi și-a pus vâlul pe față (Exodul 34:28-35), vâl care reprezintă pe Vrednicii Bătrâni (a se vedea Comentariile Bereene). Dacă relatarea a fixat acea zi în legătură cu cele de-a doilea 40 de zile, atunci am putea fi destul de siguri cu privire la timpul în care va fi stabilită faza pământească a Împărăției. Tot ceea ce putem conchide din relatare cu certitudine este că la ceva timp după 1954 sau 1956 Vrednicii Bătrâni se vor întoarce și faza pământească a Împărăției va fi stabilită. Până când Cuvântul va clarifica acest lucru, să ne ferim să fim siguri de aceasta”.

⁶⁶ (5) „40 de ani par să fie perioada biblică de încercare pe anumite principii, cum ar fi încercarea de 40 de ani în pustie, domnia lui Saul, David și Solomon de câte 40 de ani ca timpuri de încercare, încercarea de 40 de ani a secerișului Veacului Iudeu, Evanghelic și Milenar; în mod corespunzător ne-am aștepta ca Marea Mulțime și Vrednicii Tineri ca clase, să aibă în mod asemănător 40 de ani – ai Epifaniei [în sensul ei restrâns] – puși deoparte drept perioadă deosebită de încercare pe principiile aplicabile lor” (E Vol. 4, pag. 103; C, Apendicele, pag. 383). Ar trebui să observăm faptul că liniile de argumentare din Scripturi prezentate în aceste citate se bazează pe considerente de *timp*, și de aceea își găsesc împlinirea în 1954, la 40 de ani după 1914. Ele arată că 1954 este o dată marcată în Scripturi cu claritate, și că este timpul pentru sfârșitul perioadei Epifaniei sau Apokalupsis în sensul ei restrâns sau limitat. Dar întocmai cum Parousia a continuat în sensurile mai largi după ce s-a terminat în sensul ei restrâns sau limitat în 1914, tot așa perioada Epifania ori Apocalipsa a continuat în sensurile mai largi după 1954, chiar dacă s-a terminat atunci în sensul ei restrâns sau limitat.

**DESPĂRȚIRILE DE TIMP ÎNĂUNTRUL
PERIOADEI EPIFANIA SAU APOCALIPSA
ÎN SENSUL SĂU MAI LARG**

⁶⁷ Perioada Epifania sau Apocalipsa în sensul său mai larg, care a început în 1914 și continuă din 1954 încă timp de câțiva ani, are diferite despărțiri de timp înăuntrul ei. În ceea ce privește lumea, ca Timpul de Strămtorare această perioadă începută în 1914 are patru aspecte deosebite de necaz, cu timpuri care intervin de necaz mai mic (1 Tesaloniceni 5:3). Acestea patru sunt: (1) Războiul Mondial (inclusiv faza I și II); (2) Revoluția sau Armaghedonul Mondial; (3) Anarhia Mondială; și (4) Strămtorarea lui Iacov.

⁶⁸ Dar în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu se poate considera că această perioadă are două părți: (1) timpul în care Preoțimea se ocupă de Țapul pentru Azazel și (2) timpul în care Preoțimea are de-a face cu leviții curățiți. Această tratare cu leviții curățiți se desfășoară într-un mod deosebit din toamna anului 1954, de la sfârșitul celor 80 de ani ai Parousiei și Epifaniei laolaltă (1874-1914 plus 1914-1954), atunci când s-au terminat cei 80 de ani de curățire a mamei unei fiice în antitip, după cum am menționat mai sus din Leviticul 12. În toamna anului 1954 a început serviciul special aprobat, care constă în predicarea mesajului Planului Divin al Veacurilor prezentat în Vol. 1 către iudei și neamuri, pentru construirea Taberei Epifaniei (E5, pag. 420, 421; P '30, pag. 15; P '54, pag. 56, 57).

⁶⁹ Slujitorii consacrați ai lui Dumnezeu, în proporție cu gradul lor de curățire de păngăririle păcatului, egoismului, spiritului lumesc și erorilor, trebuie să ia parte la proclamarea acestui mesaj de bucurie, o lucrare publică aprobată divin. Mulți leviți antitipici au fost curățiți suficient pentru a-i clasifica ca leviți curățiți; alții sunt curățiți doar parțial, procesul de curățire fiind „o chestiune treptată” (așa cum este indicat în Numeri 8:7), care trebuie să se „termine până la sfârșitul Epifaniei” – în sensul ei mai larg, în perioada „marii strămtorări” (Apocalipsa 7:14; E4, pag. 71, 146, 300 sus; E6, pag. 163, par. 1; P '51, pag. 24, ultima întrebare; P '54, pag. 55, par. 3, 4).

⁷⁰ Mai mulți frați asociați cu diferite „grupuri ale Adevărului”, cum ar fi Zorile, PBI etc., precum și unii din Babilonul cel Mare, se leapădă treptat, una după alta, de erorile lor la care au ținut mai înainte, fie în parte fie de tot, și treptat, din ce în ce mai mult, acceptă unele lucruri din Adevărul prețios de pe masa luminătoare a Epifaniei. Edițiile noastre pentru voluntari ale PT și BS, pe care cu dragă inimă le-am trimis gratuit către toate persoanele și adresele care ni s-au adus la cunoștință, fac o lucrare excelentă în acest sens; și ca răspuns primim multe scrisori care arată o anumită măsură de curățire și o anumită măsură de serviciu făcut cu credincioșie de Adevăr față de alții.

BASILEIA SAU ÎMPĂRĂȚIA LUI CRISTOS

⁷¹ A treia etapă a Prezenței a Doua a Domnului nostru pe pământ este, desigur, Împărăția, numită în grecește *basileia* (2 Timotei 4:1). În mod evident

Împărăția lui Dumnezeu a fost subiectul lui Isus și al Apostolilor în Noul Testament și al lui Moise și Profeților în Vechiul Testament. Numai în Noul Testament peste 120 de pasaje se referă la Împărăție în termeni expliți, fie la etapa ei de pe pământ, militantă sau de pregătire, fie la etapa ei de glorie sau de domnie în timpul Miei de Ani. Multe alte pasaje se referă la ea fără să folosească termenul clar „Împărăția”. Amintim doar câteva pasaje ca cititorii noștri să le studieze: (1) cu referire la etapa ei de pe pământ, militantă sau de pregătire; Matei 3:2; 4:17; 13:24, 31, 33, 41; 16:19; 25:1; Marcu 12:34; Coloseni 1:13; și (2) cu referire la etapa ei de glorie sau de domnie: Matei 6:10, 33; 8:11; 19:23, 24; Marcu 14:25; Luca 1:33; 12:32; 13:28, 29; 17:20, 21; 19:11, 12, 15; Ioan 18:36; Faptele 14:22; 1 Corinteni 15:24-26, 50; 2 Timotei 4:1; Evrei 1:8; Apocalipsa 1:6; 5:10 (pentru ultimele două pasaje a se vedea Versiunea Revizuită Engleză și Versiunea Revizuită Americană); 11:15. Potrivit pasajelor de la punctul (1), din punctul de vedere al stării lor în timpul vieții lor pământești la Domnul nostru și Turma Sa Mică pe bună dreptate se face referire ca la Împărăția lui Dumnezeu în embrion. Dar potrivit pasajelor de la punctul (2), în starea lor a naturii divine, în timp ce domnesc peste pământ, ei sunt Împărăția lui Dumnezeu în glorie și putere. În cartea *Mileniul* la pagina 32 sunt date multe detalii enumerate cu privire la aceste lucruri și la altele asociate. (Vezi și broșura noastră «Împărăția lui Dumnezeu».)

⁷² Din punctul de vedere al Mileniului, domnia de 1000 de ani a lui Cristos peste pământ, Împărăția (*Basileia*) a început în 1874, așa cum atât de bine a învățat din Scripturi fr. Russell în Volumele 2 și 3 și în alte locuri. Mulți din poporul Adevărului, inclusiv anumiți conducători de la Zorile, au părăsit această învățătură scripturală, și susțin în schimb că domnia de 1000 de ani a lui Cristos a început în 1914 sau la alte date din trecut, sau că va începe la o oarecare dată în viitor. În PT Nr. 509 noi am repetat și am apărut învățăturile scripturale în cauză ale fr. Russell și am respins erorile acestor conducători de la Zorile cu privire la acest subiect. În alte ediții am respins și alți învățători ai erorii cu privire la acest subiect (vezi de ex. PT Nr. 435).

⁷³ Chiar dacă domnia lui Cristos de 1000 de ani nu a început în 1914, toamna anului 1914 a marcat un punct important în Venirea a Doua a Domnului nostru și în lucrarea domniei Sale de 1000 de ani. Atunci, la sfârșitul Timpurilor Neamurilor, Cristos a început să distrugă împărățiile acestei lumi (Apocalipsa 2:26, 27; Daniel 2:35, 44; 7:13, 14, 22, 27) și Babilonul (Apocalipsa 17:16; 18:1-24) în Războiul Mondial; și această lucrare se desfășoară din ce în ce mai mult de atunci încolo, ca pregătire pentru stabilirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ sub Vrednici pentru binecuvântarea întregii omeniri.

⁷⁴ Totuși în acest articol examinăm etapele deosebite ale Venirii a Doua a Domnului nostru. Ca etapă separată și deosebită de Parousia și Epifania sau

Apocalipsa, *perioada* Basilea (Împărăția) a Venirii a Doua a Domnului nostru nu a început cu prima ei suprapunere de început până în toamna anului 1954 (E4, pag. 51, 52 [AP Nr.2, pag. 28, n.e.], 104; E5, pag. 298; E6, pag. 454; E10, pag. 114; C, Apendicele, pag. 415), când, după cum s-a menționat mai sus, perioada Epifania sau Apocalipsa s-a terminat în sensul ei restrâns sau limitat. Nu că faza pământească a Împărăției a fost așezată în toamna anului 1954, ci că *perioada* aceea a început atunci, Basilea, ca etapă separată a Venirii a Doua a Domnului nostru, în care, la vremea cuvenită, va fi stabilită faza pământească a Împărăției după ce

Vrednicii vor fi înviați din morți, pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului în Timpurile de Restabilire.

⁷⁵ Cele trei etape ale rămânerii lui Cristos pe pământ, Parousia, Epifania sau Apocalipsa și Basilea sau Împărăția, sunt foarte importante pentru noi, și să ținem cont de ele dacă voim să vedem clar cu privire la subiectul Venirii a Doua a lui Cristos. Într-un cuvânt, Parousia face pregătiri atât pentru Epifania sau Apocalipsa cât și pentru Basilea, Împărăția; iar Epifania sau Apocalipsa duce mai departe rezultatele Parousiei și introduce Basilea, Împărăția.

PT, №512, 1971, 22-31

ÎNTREBARE DE INTERES GENERAL

⁷⁶ *Întrebare:* Declarația din Proverbe 4:18 cu privire la lumina care strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită, după cum susține Zorile din aprilie 1936, pag. 17, par. 4, nu înseamnă desfășurarea adevărilor Bibliei care continuă să meargă înainte pe măsură ce devin cuvenite până la ziua desăvârșită, ci iluminarea cărării creștinului printr-o aptitudine sporită de a aplica principiile din Cuvântul lui Dumnezeu la problemele conduitei sale în viața de zi cu zi?

⁷⁷ *Răspuns:* Observăm că răspunsul Zorilor nu este în armonie cu cugetul Pastorului nostru de la începutul până la sfârșitul slujirii sale, așa cum se poate vedea, de exemplu, din explicația la Proverbe 4:18 pe care o dă în A 20-28, în care, printre alte lucruri, fără a nesocoti adevărul mai mic pe care Zorile unilateral îl scoate în evidență ca *adevărul* cu privire la acest subiect, Pastorul nostru pune accentul pe adevărul mai mare, spunând: „Este adevărat că deși cărarea fiecărei persoane credincioase este strălucitoare, totuși aplicarea specială a acestei declarații este la cei dreپți (îndreptați) ca și clasă” (A 20, par. 2). Faptul că Pastorul nostru a ținut la acest adevăr mai mare ca sens special pentru Proverbe 4:18 de-a lungul vieții, nimeni care cunoaște învățăturile sale nu îl va tăgădui onest; de ex. Volumele de la I la VI întrebuințează Proverbe 4:18 ca pasajul deviză al seriilor pe paginile lor de titlu, în sensul explicării sale date în A 20-28; și așa ar fi întrebuințat acest pasaj pe pagina de titlu al Volumului VII, dacă ar fi scris acel volum, din moment ce, ca deviză a întregii serii, el a indicat astfel că a dat Adevărul care înaintază pe măsură ce devine cuvenit. În al doilea rând observăm faptul că Zorile își dă propria idee drept adevăr în contrast cu gândul că creșterea cunoașterii cu privire la planul lui Dumnezeu însoțește poporul lui Dumnezeu ca clasă până la sfârșitul cărării lor, chiar până la ziua desăvârșită. De aceea faptul că Zorile accentuează unilateral o aplicare indirectă a pasajului în contrast cu aplicarea sa specială este o contradicție a gândului Pastorului nostru și este o parte din acea presupusă nouă lumină înșelătoare, pe care Zorile o condamnă

(în alții). Astfel Domnul „prinde pe cei înțeleپți în viclenia lor”. Dar ce dovedesc faptele cazului? Trei lucruri: Primul, și în mod deosebit, explicația Pastorului nostru cu privire la aplicarea specială a pasajului este cu siguranță adevărată, ca de exemplu, acest lucru îl dovedește istoria desfășurării planului lui Dumnezeu în Parousie și Epifanie, da, chiar de la începutul Reformei de către indivizi de la Marsiglio în 1309 e.n.; al doilea, faptul că accentul unilateral și contrastat al Zorilor pune deoparte adevărul principal cu privire la acest subiect; și al treilea, Zorile susține o eroare cu privire la acest subiect. Zorile a ajuns la această eroare într-un efort de a evita (1) eroarea grosolană a Societății cu privire la faptul că nepotrivirile lor cu învățăturile adevărate ale Pastorului nostru sunt lumină crescută, și (2) lumina adevărată care crește – Adevărul Epifaniei – care este întemeiată pe înțelegerea Pastorului nostru a Cuvântului Domnului, și este elaborată din ea și este în armonie cu ea; Zorile comite această a doua evitare în încercarea de a scăpa de concluzia că Adevărul Parousiei și Epifaniei învață faptul că Epifania este dedicată mai ales arătării și curățirii Marii Mulțimi (2 Timotei 4:1; Apocalipsa 7:14), unirea cărui Adevăr dovedește că Zorile este o mișcare levitică necurată, în activitatea căreia participă cei care și-au pierdut coroanele în calitate de Lot antitipic, și în activitatea ei participă Vrednici Tineri și îndreptați prin credință în calitate de cele două fiice antitipice ale lui Lot săvârșind incest antitipic și producând bastarzi simbolici, moabiți și amoniți antitipici, care în Mileniu se vor afla printre clasa restabilirii (Geneza 19:30-38; Deuteronom 23:2-6). La mustările (în același articol care conține eroarea respinsă mai sus) adresate din partea Zorilor împotriva noastră (fără să ne numească), cum ar fi „se vede pe sine în Scripturi”, Domnul Însuși va răspunde în scurt timp într-un fel care să arate fără putință de tăgadă faptul că făcând astfel de mustări și învățând diferite erori este un purtător de cuvânt al lui Azazel.

PT, №512, 1971, 32

COMEMORAREA - CINE SE POATE ÎMPĂRTĂȘI?

În primul rând și întâi de toate Turmei Mici, membrilor Corpului lui Cristos (1 Corinteni 12:12-27; Efeseni 4:4), li s-a oferit privilegiul de a se împărtăși, și aceasta în sensul cel mai deplin. Prin participarea lor la comemorare ei au simbolizat trei lucruri: (1) moartea Domnului nostru Isus (1 Corinteni 11:26); (2) credința lor, însușirea îndreptățirii, obținerea iertării de păcate și atribuirea dreptății datorită trupului Său frânt și sângelui vărsat, morții Sale (Matei 26:26-28); și (3) împărtășirea lor cu El în privilegiul morții de sacrificiu pentru lume (1 Corinteni 10:16, 17; 15:29; Filipeni 3:10). Cei din Marea Mulțime s-au împărtășit în primele două sensuri tocmai menționate, însă nu au fost privilegiați la Cina Domnului să simbolizeze moartea lor cu Cristos, pentru că nu sunt membri din Corpul Său, parteneri în jertfa Sa pentru păcat. Ei s-au împărtășit din Cina Domnului pentru a simboliza (1) moartea Sa ca Mielul lui Dumnezeu, și (2) credința lor, însușirea îndreptățirii datorită morții Sale de sacrificiu – a trupului Său frânt pentru ei și a sângelui Său vărsat pentru ei pentru iertarea păcatelor lor. În același chip, slujitorii consacrați ai lui Dumnezeu care nu sunt concepuți de Spirit pot de asemenea sărbători în acest sens.

⁷⁹ În mod deosebit avem două motive să credem că este potrivit pentru slujitorii consacrați ai lui Dumnezeu care nu sunt concepuți de Spirit să se împărtășească din Cina Domnului pentru cele două scopuri prezentate mai sus la punctele (1) și (2). Primul, nu numai întâii-născuți ci toți israeliții prin poruncă și aprobare divină (Exodul 12:25-27, 47; Numeri 9:2-5, 13; Iosua 5:10; 2 Cronici 35:1-19) se împărtășeau din Paștele anual, tipul Cinei

Domnului. Israelii ca națiune erau consacrați lui Dumnezeu și se aflau în relație de legământ cu El din ziua în care El i-a luat de mână ca să-i scoată din țara Egiptului (Exodul 12:40, 41; Evrei 8:9); și erau „botezați pentru Moise în nor și în mare” (1 Corinteni 10:1, 2). De aceea toți credincioșii consacrați care nu sunt concepuți de Spirit, precum și Noile Creaturi adică „biserica întâilor născuți” (Evrei 12:23), se pot împărtăși din Cina Domnului, Comemorarea Mielului de Paște antitipic (1 Corinteni 5:7, 8).

⁸⁰ Al doilea, Apostolii s-au împărtășit din prima Cină a Domnului pe când erau consacrați însă într-o stare de îndreptățire de probă; ei nu erau încă concepuți de Spiritul sfânt, și nu puteau fi până la turnarea Spiritului sfânt la Cincizecime. Înainte de Cincizecime starea lor semăna foarte mult cu aceea a slujitorilor consacrați ai lui Dumnezeu de astăzi care nu sunt concepuți de Spirit, chiar dacă ei aveau în perspectivă conceperea de Spirit și apartenența în Corpul lui Cristos, care aici la sfârșitul Veacului Evanghelic, în marele Timp de Strămtorare, nu mai este valabilă (Apocalipsa 7:1-3; Isaia 66:7; Amos 9:13).

⁸¹ Fiecare trebuie „să se cerceteze pe sine însuși și astfel să mănânce din

pâine și să bea din pahar” (1 Corinteni 11:28). Fiecare care crede în Isus ca și Salvator al său ar trebui să analizeze dacă a renunțat sau nu la propria sa voință și a acceptat voința lui Dumnezeu ca pe a sa proprie, așa cum a făcut Isus (Evrei 10:7-9); și dacă nu a făcut acest lucru ar trebui să aibă în vedere să îl facă; după consacrare unul ca acesta ar trebui atunci să se împărtășească.

PT, №725, 2009, 4

EVENIMENTE SPECIALE

Am calculat data Comemorării pentru anul 2020 după cum urmează:

Echinocliul de primăvară în 2020 este pe 20 martie la ora 3:50:45.

Luna cea mai apropiată este pe 24 martie la ora 9:29:22.

Când adăugăm 2 ore și 21 de minute pentru timpul Ierusalimului (9:29:22 + 2:21) este egal cu 11:50:22 – 1 Nisan.

Așadar, 1 Nisan este de pe 23 martie după ora 18:00 până pe 24 martie la ora 18:00.

13 zile după aceea ne aduce la 5 aprilie după ora 18:00 până pe 6 aprilie la ora 18:00.

Data Comemorării este: de pe 5 aprilie după ora 18:00 până pe 6 aprilie la ora 18:00.

Slujirea Stindardului Bibliei,
Fr. Leon.

Convenții în Ucraina

Orlivka, 26, 27, 28 iunie, 2020.

Lvov, 21, 22, 23 august, 2020.

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: MIȘCAREA MISIONARĂ LAICĂ,
R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net